

PARLAMENT DE CATALUNYA

Serveis d'Assessorament Lingüístic

**Llibre d'estil de les lleis i altres textos
del Parlament de Catalunya: criteris de redacció,
estructura i forma dels textos parlamentaris**

2017

Versió provisional, març del 2017

© Parlament de Catalunya
Parc de la Ciutadella, s/n · 08003 Barcelona
Tel. 933 046 635 · Fax 933 046 636
www.parlament.cat · www.parlament.cat/web/documentacio/recursos-linguistics
A/e: assessoramentlinguistic@parlament.cat · edicions@parlament.cat

© Departament d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya
Direcció: Margarida Sanjaume, cap del Departament d'Assessorament Lingüístic del Parlament
Redacció: Joan Fibla, assessor lingüístic del Parlament
Consell de redacció: Agustí Espallargas, Rosa Galvany, Núria Lucena, Jordi Parramon, Marta Payà, Marta Perxacs i Enric Tudó, assessors lingüístics del Parlament

Aquest text és extret del [*Llibre d'estil de les lleis i altres textos del Parlament de Catalunya*](#), que està en permanent revisió i ampliació com a conseqüència de les necessitats de fixació de criteris que sorgeixen en la tasca diària d'assessorament lingüístic i revisió de textos del Departament d'Assessorament Lingüístic del Parlament de Catalunya.

SUMARI

Presentació	6
Objectiu i destinataris del <i>Llibre d'estil</i>	6
Evolució del llenguatge juridicoadministratiu a Catalunya	6
Els Serveis Lingüístics del Parlament i els orígens del <i>Llibre d'estil</i>	8
Estructura i contingut del <i>Llibre d'estil</i>	9
Introducció	12
Part I. Principis generals del llenguatge normatiu	14
I.1. Principis d'adequació lingüística	14
I.1.1. Adequació a la normativa lingüística	14
I.1.2. Adequació a la llengua estàndard i al registre formal	14
I.1.3. Adequació a les característiques del llenguatge d'especialitat	14
I.1.4. Adequació al principi de genuïnitat	15
I.2. Principis de funcionalitat	15
I.2.1. Principi de precisió	15
I.2.2. Principi de concisió	16
I.2.3. Principi de claredat	17
I.3. Principi de neutralitat i objectivitat	19
I.3.1. Tractament del punt de vista	19
I.3.2. Tractaments personals	20
I.3.3. Tractament del gènere	20
I.3.4. Tractament de col·lectius humans	21
I.4. Principi de vigència	21
Part II. Criteris d'estil i de redacció	22
II.1. Criteris generals d'estil i de redacció	22
II.1.1. Criteris generals per a la construcció de les frases	22
II.1.2. Ordre dels constituents de l'oració	24
II.1.3. Preferència per la veu activa	25
II.1.3.1. Passiva perifràstica	25
II.1.3.2. Passiva pronominal	26
II.1.3.3. Participi passiu	26
II.1.4. Impersonalització	27
II.1.5. Anàfores	27
II.1.6. Construccions amb verbs buits	28
II.1.7. Preferència per la formulació positiva	28
II.1.8. Coordinació de verbs amb règims diferents	29
II.2. Criteris d'adequació al llenguatge normatiu	29
II.2.1. Temps verbals	29
II.2.1.1. La durabilitat	29
II.2.1.2. L'ús del temps futur	30
II.2.1.3. L'ús del temps passat	30
II.2.1.4. L'ús dels modes indicatiu i subjuntiu	30
II.2.2. Nominalitzacions	31
II.2.3. Els connectors	32
II.2.4. L'expressió del temps	33
II.2.4.1. Les dates	33
II.2.4.2. Les hores	34
II.2.4.3. Els terminis	35

II.2.4.3.1. L'expressió dels terminis	35
II.2.4.3.2. El venciment dels terminis	36
II.2.4.3.3. La fixació dels terminis	37
II.2.4.3.4. La reducció i l'ampliació de terminis	37
II.2.5. L'expressió de l'obligació i de la prohibició	37
II.2.6. L'expressió de les condicions	38
II.2.7. Tractament del gènere en les referències a persones	38
II.2.7.1. Fórmules <i>la persona</i> + [adjectiu] i <i>el personal</i> + [adjectiu]	39
II.2.7.2. Noms epicens	39
II.2.7.3. Noms col·lectius.....	39
II.2.7.4. Ús exclusiu inadequat de formes femenines en plural	40
II.3. Estructura i forma dels textos parlamentaris.....	40
II.3.1. La redacció dels textos normatius	40
II.3.1.1. L'estructura de les normes. La llei	40
II.3.1.2. El títol.....	41
II.3.1.2.1. Parèntesis i sigles	42
II.3.1.2.2. Normes temporals.....	42
II.3.1.2.3. Àmbit territorial d'aplicació.....	42
II.3.1.2.4. Lleis provinents de decrets llei	43
II.3.1.3. La part expositiva: preàmbul	43
II.3.1.4. La part dispositiva: articulat	44
II.3.1.5. La part dispositiva: l'article.....	46
II.3.1.5.1. Criteris generals per a la redacció dels articles.....	46
II.3.1.5.2. La intitulació	47
II.3.1.5.3. Les enumeracions	47
II.3.1.5.4. L'objecte i la finalitat	49
II.3.1.5.5. L'àmbit d'aplicació.....	50
II.3.1.5.6. Les definicions.....	51
II.3.1.5.7. La regulació d'òrgans	52
II.3.1.5.7.1. Creació i adscripció.....	52
II.3.1.5.7.2. Naturalesa i règim jurídic	53
II.3.1.5.7.3. Funcions	53
II.3.1.5.7.4. Composició.....	54
II.3.1.5.7.5. Nomenament i cessament de membres dels òrgans.....	54
II.3.1.5.8. Règim sancionador.....	54
II.3.1.5.8.1. Les infraccions	54
II.3.1.5.8.2. Les sancions	55
II.3.1.5.8.3. La prescripció	56
II.3.1.5.9. Referències i remissions.....	56
II.3.1.5.9.1. Referències a elements anteriors.....	56
II.3.1.5.9.2. Referències a òrgans i organismes	57
II.3.1.5.9.3. Remissions internes.....	59
II.3.1.5.9.4. Remissions externes: lleis i altres normes	61
La referència a normes jurídiques.....	61
La referència a normes de la Unió Europea	63
La referència a dictàmens i informes.....	64
La referència a resolucions judicials	64
II.3.1.5.9.5. Referències a butlletins oficials	64
II.3.1.5.9.6. Referències a dictàmens i sentències judicials.....	65
II.3.1.5.9.7. Referències a informes de les sindicatures.....	65

II.3.1.5.9.8. Reproduccions de textos	66
II.3.1.6. La part dispositiva: part final	66
II.3.1.6.1. Tipus de disposicions	67
II.3.1.6.1.1. Disposicions addicionals	67
II.3.1.6.1.2. Disposicions transitòries.....	68
II.3.1.6.1.3. Disposició derogatòria.....	69
II.3.1.6.1.4. Disposicions finals	69
II.3.1.6.2. La derogació	70
II.3.1.6.3. Autoritzacions i encàrrecs al Govern	71
II.3.1.6.3.1. Autorització per a la refosa de lleis	71
II.3.1.6.3.2. Desplegament de la llei.....	72
II.3.1.6.4. Entrada en vigor	72
II.3.1.7. Els annexos	73
II.3.1.8. El sumari	74
II.3.1.9. Les lleis de modificació	75
II.3.1.9.1. Classes de modificacions.....	75
II.3.1.9.1.1. Modificacions de la redacció.....	75
II.3.1.9.1.2. Addicions	76
II.3.1.9.1.3. Supressions de preceptes.....	76
II.3.1.9.2. Ordenació	76
II.3.1.9.3. Numeració	77
II.3.1.9.4. Títol de la llei de modificació.....	78
II.3.1.9.5. Títols dels articles	79
II.3.2. La redacció dels altres textos parlamentaris	79
II.3.2.1. L'estructura de les resolucions i les mocions	80
II.3.2.2. Les resolucions	81
II.3.2.2.1. El títol de les resolucions.....	81
II.3.2.2.2. Resolucions subsegüents a propostes de resolució	82
II.3.2.2.2.1. Finalitat i origen.....	82
II.3.2.2.2.2. Les propostes de resolució	82
II.3.2.2.2.3. La resolució aprovada	82
II.3.2.2.2.4. Estructura de la resolució	82
II.3.2.2.3. Resolucions que aproven un dictamen	84
II.3.2.2.4. Resolucions que aproven informes de fiscalització	85
II.3.2.2.5. Resolucions subsegüents a un debat general	86
II.3.2.2.6. Resolucions d'investidura del president de la Generalitat.....	88
II.3.2.2.7. Resolucions de designació de càrrecs i representants	89
II.3.2.2.8. Resolucions de designació de diputats que han de defensar una proposició de llei	91
II.3.2.2.9. Resolucions per les quals s'acorda de presentar una proposició de llei al Congrés dels Diputats	91
II.3.2.2.10. Resolucions de creació de comissions, subcomissions i grups de treball	91
II.3.2.2.11. Resolucions d'incorporació d'experts a les comissions	94
II.3.2.2.12. Resolucions declaratives, commemoratives o d'homenatge.....	94
II.3.2.2.13. Resolucions de la presidència del Parlament	95
II.3.2.3. Les mocions	96
II.3.2.4. Les declaracions institucionals	96
II.3.2.5. Les recomanacions	97

Presentació

Objectiu i destinataris del *Llibre d'estil*

El *Llibre d'estil de les lleis i altres textos del Parlament de Catalunya* estableix les regles lingüístiques i formals que han de regir la redacció i la revisió dels textos del Parlament. Conté, doncs, el recull actualitzat dels criteris que han aplicat els lingüistes del Parlament des del restabliment de la institució.

L'objectiu d'aquest llibre d'estil és ajudar i guiar en la redacció d'iniciatives i propostes parlamentàries i en la revisió dels textos que tramiten els òrgans del Parlament de Catalunya, amb la finalitat que tinguin la necessària qualitat tècnica i lingüística i siguin coherents, entenedors i eficaços. Pretén ésser, doncs, una eina de consulta per als redactors, els tècnics i els assessors –lingüistes i juristes– que intervenen en els procediments parlamentaris.

Evolució del llenguatge juridicoadministratiu a Catalunya

El *Llibre d'estil* neix de la tradició consolidada de l'assessorament lingüístic legislatiu prestat pels Serveis Lingüístics del Parlament durant l'etapa d'autogovern de Catalunya, que s'inicia amb l'Estatut del 1979 i el restabliment de les institucions de la Generalitat el 1980.

Es pot parlar de tradició, en aquest cas, per la continuïtat i l'estabilitat de nou legislatures, en un període de més de trenta anys, però també d'innovació, perquè la represa de l'activitat de les institucions d'autogovern va coincidir amb el sorgiment de moviments internacionals de renovació del llenguatge juridicoadministratiu i del llenguatge legislatiu o normatiu a Europa (Alemanya, Àustria, Gran Bretanya), com ara la campanya del [*Plain English*](#) (1979), que propugna l'ús d'un llenguatge clar en la informació pública, especialment en l'àmbit jurídic. També són d'aquella època moviments similars de renovació del llenguatge legislatiu al Quebec, a Austràlia i als Estats Units. L'objectiu principal de tots aquests moviments de renovació era aconseguir fer lleis i normes més entenedores, més acostades als ciutadans, i no tan sols codis destinats als operadors jurídics (jutges, advocats, juristes) o especialistes encarregats d'interpretar-los i aplicar-los.

A Catalunya, seguint aquests corrents de modernització, lingüistes i juristes van contribuir a la fixació d'un estil propi per al llenguatge juridicoadministratiu i per al llenguatge legislatiu.

Aquesta activitat va començar el 1981 amb la Coordinadora de Llenguatge Administratiu, òrgan creat per la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, en el qual ja van participar els lingüistes del Parlament i que va establir els primers criteris relatius al llenguatge juridicoadministratiu, difosos per mitjà de la revista *Llengua i Administració* (1982-1994). Aquest primer

grup de treball es va reconvertir el 1986 en la Comissió Assessora de Llenguatge Administratiu (CALA, 1986-2001).

L'aprovació i l'aplicació de la Llei de normalització lingüística, del 1983, en desplegament de l'Estatut (ampliada més tard per la Llei de política lingüística del 1998)¹, van representar l'inici de l'etapa de normalització del català en les administracions públiques de Catalunya.

El juny del 1983 va aparèixer la revista *Llengua i Dret*, impulsada per l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, amb la finalitat de contribuir a la normalització i el prestigi del català, d'estudiar els usos de la llengua catalana a l'Administració i l'àmbit jurídic i de fixar una metodologia científica rigorosa per al desenvolupament de la disciplina de la llengua i el dret.

El 1984 es va fundar el Grup d'Estudis de Tècnica Legislativa (Gretel), en el qual van participar lingüistes i juristes, amb la finalitat d'estudiar i divulgar treballs de recerca en tècnica legislativa. Aquest grup d'estudiosos va publicar diversos llibres sobre aquesta qüestió.

El 1985 la Generalitat de Catalunya i l'Institut d'Estudis Catalans van crear el [Termcat](#), centre de terminologia de la llengua catalana, que ha representat la màxima referència per a la llengua catalana en l'àmbit de la terminologia, i amb el qual els Serveis Lingüístics del Parlament col·laboren des de l'inici en la fixació i la normalització de la terminologia legística.

El mateix 1985 l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, fundada el 1912 per Enric Prat de la Riba per a l'excel·lència de la funció pública catalana i que va patir al llarg dels anys les vicissituds derivades dels factors polítics, va iniciar un nou període arran de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, que va donar lloc més endavant a la determinació per llei d'un règim jurídic propi. L'Escola ha representat un potent mitjà de difusió del llenguatge juridicoadministratiu català gràcies a la seva tasca formativa.

A partir del 1989 la Direcció General de Política Lingüística va presentar i difondre diverses publicacions que han constituït obres de referència per al llenguatge juridicoadministratiu català, com ara: *Criteris de traducció de textos normatius del castellà al català* (1999, 2011), en què van participar els Serveis Lingüístics del Parlament, i *Documentació jurídica i administrativa* (2002), entre altres.

¹ Llei 7/1983, del 12 d'abril, de normalització lingüística a Catalunya. Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística.

² Llei 4/1987, del 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

El 1992 el Comitè Assessor per a l'Estudi de l'Organització de l'Administració, del Departament de Governació, va difondre el *Manual d'elaboració de les normes de la Generalitat de Catalunya*, amb un conjunt de recomanacions destinades a millorar la qualitat de les normes (ordres, decrets i lleis) des del punt de vista formal.

El 2000 es va crear la Comissió Interuniversitària de Llenguatge Administratiu i Jurídic ([CILAJ](#)), que va iniciar aquell mateix any la sèrie de jornades sobre llenguatge jurídic i administratiu, especialment en l'àmbit de les universitats i l'Administració pública.

El 2002 el Departament de Justícia de la Generalitat va posar en marxa el cercador [Justiterm](#), consultable en línia, que conté una base dades terminològiques de l'àmbit jurídic i administratiu. I el 2004 la Generalitat de Catalunya, per mitjà de l'Entitat Autònoma del Diari Oficial i de Publicacions, i amb la col·laboració de les institucions públiques, va impulsar el [Portal Jurídic de Catalunya](#), també en línia, que conté treballs i recursos de tècnica normativa, a més d'oferir informació de l'àmbit jurídic.

El 2006 el Servei Lingüístic de l'Àmbit Judicial, del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, va impulsar el [LexCat](#), una eina de consulta en línia que ofereix en català la legislació estatal més rellevant a Catalunya, amb versions consolidades i actualitzades, de manera que sigui un corpus de referència, especialment per a l'Administració de justícia i per als usuaris que treballen en català en l'àmbit de la justícia.

Més recentment, el 2011, la Societat Catalana d'Estudis Jurídics, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, va presentar el [Diccionari jurídic català](#), consultable en línia al portal del mateix Institut. És una obra enciclopèdica, que recull termes de les diferents branques del dret.

Els Serveis Lingüístics del Parlament i els orígens del Llibre d'estil

Quan el Parlament va reprendre la seva activitat, el 1980, ja es va dotar d'un equip de lingüistes. En aquells moments de represa de l'activitat política democràtica i de recuperació de les institucions de Catalunya, orfes d'estructures lingüístiques sòlides i amb un Institut d'Estudis Catalans que tot just reprenia també les seves activitats com a acadèmia –no seria reconegut oficialment fins al 1991, per una llei de Catalunya–, els lingüistes del Parlament van començar a fixar uns criteris lingüístics per a les lleis i els primers textos parlamentaris que van ésser l'embrió d'aquest llibre d'estil actual. Inspirant-se en aquells corrents de modernització del llenguatge legislatiu, especialment del Quebec,³ van establir el que seria el model

³ SPARER, Michel; SCHWAB, Wallace. *Rédaction des lois: rendez-vous du droit et de la culture*. Quebec: Conseil de la Langue Française, 1980.

lingüístic i d'estil dels textos del Parlament, amb uns criteris que es van recollir i ampliar en versions successives del manual *Criteris de redacció dels textos normatius i declaratius* (1997), seguint els principis de tècnica normativa que també comparteixen altres llenguatges d'especialitat –claredat, precisió, concisió, formalitat, neutralitat i vigència–, uns principis que s'expliquen i es detallen amb exemples pràctics en aquest llibre d'estil.

D'aquesta manera es va anar configurant el model de llengua i d'estil que avui caracteritza les lleis de Catalunya, que s'aplica també, amb les adequacions necessàries, a les resolucions, les mocions, les declaracions, les recomanacions, les normes de règim interior, els reglaments i els altres textos que aproven els òrgans del Parlament. La intervenció dels assessors lingüístics des del principi mateix de la tramitació parlamentària,⁴ prestat conjuntament amb l'assessorament jurídic, a càrrec dels lletrats, garanteix la qualitat, l'eficàcia i la seguretat jurídica dels textos del Parlament.

El *Llibre d'estil de les lleis i altres textos del Parlament de Catalunya* és fruit, doncs, del treball de tots els professionals que han exercit d'assessors lingüístics al Parlament des que fou restablert, el 1980, fins a l'actualitat.

Cal tenir en compte que aquest assessorament ha evolucionat molt des del restabliment del Parlament. Actualment, per mitjà de les tecnologies de la informació i la comunicació, es pot accedir a recomanacions, criteris, manuals i estudis que regularment els Serveis d'Assessorament Lingüístic posen a disposició dels usuaris i de tothom que hi estigui interessat tant a la intranet com al web del Parlament. Els lingüistes del Parlament col·laboren amb les institucions que exerceixen l'autoritat lingüística a Catalunya –l'Institut d'Estudis Catalans i el Termcat–, i també amb les universitats, especialment en postgraus i màsters, i amb els serveis lingüístics d'altres administracions i institucions públiques del domini lingüístic català.

Estructura i contingut del Llibre d'estil

Aquest llibre d'estil s'estructura en cinc grans parts, i el completen vuit annexos, que amplien els criteris exposats al llarg del llibre, amb un seguit de llistes que faciliten les cerques.

La primera part, [«Principis generals del llenguatge normatiu»](#), exposa i detalla amb exemples els principis del llenguatge normatiu o legislatiu: adequació lingüística

⁴ «Correspon a la ponència, assessorada pels serveis jurídics i lingüístics, d'elevat a la comissió propostes de tècnica legislativa i d'adequació a les regles i als usos formals i lingüístics del Parlament respecte als projectes i les proposicions de llei» (art. 109, Reglament del Parlament, 2006).

(normativa, llengua estàndard, formalitat, especialitat, genuïnitat), funcionalitat (precisió, concisió i claredat), neutralitat i vigència.

La segona part, [«Criteris d'estil i de redacció»](#), conté els criteris generals d'estil i de redacció (ordre de les frases, ús de la veu activa, impersonalització, formulació positiva, etc.), els criteris d'adequació al llenguatge normatiu (ús dels temps verbals, nominalitzacions, connectors, expressió del temps, etc.) i els criteris que determinen l'estructura i la forma de les lleis i dels textos reglamentaris o declaratius aprovats pel Parlament (estructuració de la norma, ordenació lògica dels preceptes, etc.).

La tercera part, [«Aspectes gramaticals»](#), es refereix a qüestions gramaticals que afecten l'estil dels textos parlamentaris (usos de verbs, substantius, adjectius, possessius, quantificadors, articles, adverbis, pronoms, preposicions, conjuncions, etc.).

La quarta part, [«Lèxic, terminologia i noms propis»](#), es refereix a la formació de mots (derivació, composició), l'especialització de termes i les característiques dels noms propis.

La cinquena part, [«Qüestions convencionals»](#), inclou criteris de puntuació, apostrofació, tipus de lletra, majúscules i minúscules, abreviacions i nombres.

Pel que fa als annexos, el primer, [«Vocabulari i taula de col·locacions lèxiques»](#), inclou una llista de mots usuals en els textos del Parlament que poden presentar problemes o dubtes, i també inclou informació de les combinacions lèxiques («col·locacions») més freqüents, exposada en una taula perquè sigui de consulta àgil, com a recurs útil de redacció.

El segon annex, [«Règims verbals»](#), conté fitxes sobre els règims dels verbs més usuals que poden presentar dubtes en l'ús de les preposicions que els acompanyen, amb exemples concrets.

El tercer, quart i cinquè annexos, [«Construccions i locucions adverbials»](#), [«Locucions prepositives»](#) i [«Locucions conjuntives»](#), inclouen llistes de les locucions més freqüents, també amb exemples d'ús.

El sisè annex, [«Els connectors textuais»](#), inclou una llista dels connectors més usuals, especialment en els textos no articulats.

El setè i vuitè annexos, [«Locucions i expressions llatines»](#) i [«Numerals llatins»](#), contenen una llista dels llatinismes que solen aparèixer en textos jurídics, amb definicions, recomanacions d'ús i exemples, i una llista dels adverbis numerals llatins que es fan servir en les lleis de modificació i en els informes de les ponències legislatives per a numerar les esmenes als textos articulats.

Al llarg del llibre hi ha exemples per a ajudar a contextualitzar els criteris. Quan cal aclarir o determinar usos diferents, els exemples s'identifiquen amb símbols: els

recomanats (✓), tant perquè són correctes des del punt de vista normatiu com perquè són adequats al registre i a l'estil d'aquest tipus de textos; els no recomanats o desaconsellats (~), perquè no són adequats al registre o a l'estil o perquè són dubtosos des del punt de vista normatiu, i els incorrectes (✗) des del punt de vista normatiu.

El llibre també incorpora un capítol de [referències bibliogràfiques](#) de les obres i publicacions que s'han tingut en compte.

Finalment, cal fer avinent que el *Llibre d'estil de les lleis i altres textos del Parlament de Catalunya* és una obra oberta, en procés constant d'actualització, i es pot consultar en línia al web del Parlament, a la secció [«Recursos lingüístics»](#).

Margarida Sanjaume

Introducció

El Parlament és la primera institució del país i representa el poble de Catalunya, cosa que li confereix un caràcter solemne, que es reflecteix en l'alt nivell de formalitat lingüística dels textos que aprova.

El Parlament produeix diversos tipus de textos: textos que aproven els òrgans de la cambra, textos administratius generats per l'Administració parlamentària, transcripcions de les sessions parlamentàries, textos divulgatius i pedagògics, etc. En aquest llibre d'estil ens referirem exclusivament als textos que aproven els òrgans del Parlament (Ple, Mesa, comissions, Junta de Portaveus, presidència), que tenen unes característiques molt específiques.

Alhora, el conjunt format pels textos que aprova el Parlament tampoc no és completament homogeni. Dins aquest conjunt hi podem distingir les lleis, els estatuts interns, les normes de funcionament dels òrgans, les resolucions, les mocions, les recomanacions, les declaracions institucionals, els plans i programes, els convenis i els acords. Les lleis, els estatuts i les normes de funcionament pertanyen a l'àmbit del llenguatge normatiu, com els reglaments o els decrets. El llenguatge normatiu o llenguatge de les normes jurídiques és un subllenguatge d'especialitat dins el llenguatge jurídic, que inclou també altres subllenguatges, com el llenguatge judicial. Atès que les lleis presenten unes característiques pròpies, en part diferents de les dels altres tipus de normes, sovint es parla de *llenguatge legislatiu* per a fer referència al llenguatge específic de les lleis.

La llei és la norma jurídica parlamentària per excel·lència. Té caràcter general i obligatori. Les lleis es componen del preàmbul i l'articulat o part dispositiva. L'articulat és la part pròpiament normativa, a la qual s'han d'aplicar de manera rigorosa els principis i els criteris de redacció del llenguatge normatiu. El preàmbul, en canvi, té caràcter expositiu, per la qual cosa l'aplicació dels dits criteris es pot fer amb més flexibilitat, sense oblidar, però, que el seu valor jurídic interpretatiu i la seva vinculació amb el text articulat obliguen a mantenir l'aplicació dels principis de precisió, concisió i claredat.

Les resolucions i les mocions tenen com a finalitat impulsar l'acció política i de govern, que, juntament amb la funció legislativa, és una de les funcions principals del Parlament. Són textos de llenguatge juridicoadministratiu que, pel fet d'ésser aprovats pel Parlament, comparteixen amb els textos normatius el mateix grau de solemnitat i de nivell de formalitat. S'hi apliquen, amb caràcter general, els mateixos criteris d'estil que als textos normatius.

Les recomanacions són acords adoptats per la Comissió de Peticions mitjançant els quals la Comissió recomana als poders públics i a les institucions una determinada actuació. No tenen valor normatiu, però, per llurs característiques, són homologables amb les resolucions i les mocions, per la qual cosa s'hi apliquen els mateixos criteris d'estil.

Les declaracions institucionals són textos en què el Parlament es pronuncia sobre qüestions d'interès dels ciutadans o de la Generalitat. Aquests textos s'adrecen al conjunt dels ciutadans. N'hi ha de tres tipus: declaracions del Parlament, de la presidència i de la Junta de Portaveus. Comparteixen la major part de les característiques estilístiques de la resta de textos que aprova el Parlament.

Els plans, els programes i els convenis són textos de caràcter administratiu que són aprovats per la Mesa i per les comissions. Els acords són decisions preses formalment per òrgans col·legiats com la Mesa i la Mesa Ampliada. Tant els uns com els altres es redacten seguint els criteris propis de les lleis.

Part I. Principis generals del llenguatge normatiu

I.1. Principis d'adequació lingüística

I.1.1. Adequació a la normativa lingüística

Els textos del Parlament s'han de sotmetre a la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans. La normativització i la normalització de la llengua requereixen el compromís i el respecte dels usuaris, especialment els institucionals, envers l'autoritat lingüística. En el cas del Parlament, a més, l'adequació a la normativa respon a una obligació legal, d'acord amb el que estableix la Llei 8/1991, del 3 de maig, sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans.

I.1.2. Adequació a la llengua estàndard i al registre formal

La llengua dels textos parlamentaris ha d'ésser adequada a la varietat estàndard i al registre formal. Atès el caràcter universal dels destinataris d'aquests textos, el model de llengua no és el de cap estàndard regional concret, propi d'un determinat àmbit restringit, sinó el de la varietat estàndard supraregional, vàlid per a tota la comunitat lingüística. D'altra banda, els textos parlamentaris requereixen l'ús d'un llenguatge amb un nivell de formalitat molt elevat, per tal com el Parlament és la primera institució del país i la màxima expressió de la voluntat popular.

No són adequats a l'estàndard supraregional per al registre formal els mots vulgars o informals, les formes molt locals ni les excessivament literàries. Per a determinar entre diverses variants lèxiques la més adequada a la varietat estàndard i, per tant, als textos del Parlament, tindrem en compte el tractament que en fa el *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC). Si el DIEC estableix remissions entre elles, tant si es tracta de les anomenades *remissions pròpies* (amb *Vegeu*) com de remissions sinonímiques, emprarem la forma a la qual remeten les altres. Això afecta tant les variants formals com els sinònims. Així, per exemple, en comptes de les formes *àliga*, *junc*, *mitat*, *vet*, *viudo* i *xocolate*, usarem les formes a les quals remeten: *àguila*, *jonc*, *meitat*, *veto*, *vidu* i *xocolata*. I, en lloc dels mots *buscar*, *desenrotllar*, *pispar*, *plata*, *rerevera* i *verm*, emprarem, en les accepcions corresponents, els sinònims als quals remeten: *cercar*, *desenvolupar*, *furtar*, *argent*, *tardor* i *cuc*.

I.1.3. Adequació a les característiques del llenguatge d'especialitat

Els textos del Parlament pertanyen a l'àmbit del llenguatge jurídic. Un cas especial és el de les lleis, que corresponen a un subllenguatge dins el llenguatge jurídic: el llenguatge normatiu o, més concretament, el llenguatge legislatiu.

En la redacció de les lleis, com a textos d'un llenguatge d'especialitat, s'empren una terminologia i una fraseologia específiques, pròpies del llenguatge legislatiu, i, a més, en cada llei, la terminologia pròpia del sector regulat.

I.1.4. Adequació al principi de genuïtat

En els textos parlamentaris s'han d'emprar preferentment les formes que, essent adequades a la varietat estàndard, siguin pròpies del català genuí, tot tenint en compte les aportacions que poden fer els diversos estàndards regionals. El model de llengua dels textos parlamentaris ha de contribuir a la preservació del cabal lingüístic i ha d'ésser fidel al geni de la llengua.

~ S'han d'establir mesures perquè els sectors econòmics ofereixin suficients llocs i de qualitat suficient per a les pràctiques dels alumnes.

✓ S'han d'establir mesures perquè els sectors econòmics ofereixin prou llocs i de prou qualitat per a les pràctiques dels alumnes.⁵

~ L'increment del nombre de parats

✓ L'increment del nombre de desocupats

I.2. Principis de funcionalitat

Els textos del Parlament han d'ésser funcionals: han de complir eficientment la funció que els correspon (normativa, expositiva, declarativa, etc.), per a la qual cosa convé que es redactin atenent els principis de precisió, concisió i claredat. En el cas dels textos normatius, l'aplicació dels dits principis és especialment necessària per a garantir la seguretat jurídica. Les imprecisions, les vaguetats, les ambigüitats i l'expressió confusa de les idees podrien dificultar la interpretació i l'aplicació de la norma.

I.2.1. Principi de precisió

Els mots, els termes i la fraseologia s'han d'emprar amb precisió, evitant la sinonímia i la polisèmia. La relació entre terme i concepte ha d'ésser biunívoca, és a dir, s'ha d'emprar un únic terme per a cada concepte i cada terme només pot expressar un concepte. La introducció de variació en la selecció dels elements lèxics podria afectar la seguretat jurídica.

~ Les sol·licituds adreçades als consellers es poden presentar en qualsevol registre de qualsevol òrgan de l'Administració de la Generalitat. Els titulars dels departaments han de respondre en el termini de quinze dies.

✓ Les sol·licituds adreçades als consellers es poden presentar en qualsevol registre de qualsevol òrgan de l'Administració de la Generalitat. Els consellers han de respondre en el termini de quinze dies.

Per a afavorir la precisió, es poden fer especialitzacions d'ús de mots sinònims o quasisinònims, de manera que a cada un se li atribueix un valor semàntic distint, especialitzat: *ajuda/ajut, acollida/acolliment, etc.*

⁵ ✓ ús recomanat (adequat o correcte) | ~ ús no recomanat (no adequat al registre o a l'estil) | ✗ ús incorrecte

D'acord amb el principi de precisió, s'han d'evitar les expressions imprecises o vagues i les locucions semànticament buides.

~ L'Administració de la Generalitat ha de procurar evitar duplicitats

✓ L'Administració de la Generalitat ha d'evitar duplicitats

~ o) En general, l'incompliment dels deures per negligència greu.

✓ o) L'incompliment dels deures per negligència greu.

~ e) Mantenir el nivell d'aportacions econòmiques a les associacions esportives escolars.

✓ e) Mantenir l'import de les aportacions econòmiques a les associacions esportives escolars.

~ les autonomies

✓ les comunitats autònomes

~ les lleis autonòmiques catalanes

✓ les lleis de Catalunya

També per raons de precisió s'han d'evitar els eufemismes i els coreferents: cal fer servir preferentment denominacions unívokes.

~ les comarques de Girona

✓ la província de Girona

~ les relacions entre el Govern autonòmic i el Govern central

✓ les relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat

~ les conselleries del Govern

✓ els departaments del Govern

L'expressió imprecisa *el país* s'ha de substituir pel nom del país al qual es vol fer referència.

~ El món fundacional ha experimentat els darrers anys un notable increment del seu volum d'activitat i de presència en la vida econòmica del país.

✓ El món fundacional ha experimentat els darrers anys un notable increment del seu volum d'activitat i de presència en la vida econòmica de Catalunya.

I.2.2. Principi de concisió

El llenguatge normatiu ha d'ésser concís. S'ha d'afavorir l'economia formal en l'exposició sense generar ambigüitat. Amb aquesta finalitat, hem d'evitar les expressions supèrflues o redundants, els adjectius innecessaris i les circumlocucions. Les idees s'han d'expressar de la manera més simple i breu possible, sense que se'n ressenti la comprensibilitat.

~ S'ha de procedir a realitzar l'avaluació dels informes.

✓ S'han d'avaluar els informes.

~ El Govern ha d'establir per decret els supòsits d'exempció a què fa referència l'article 51. Així mateix, també ha de desplegar per reglament les qüestions relatives al dret individual a l'educació.

✓ El Govern ha d'establir per decret els supòsits d'exempció a què fa referència l'article 51. Així mateix, ha de desplegar per reglament el dret individual a l'educació.

~ Si la primera opció és rebutjada, s'han de considerar les altres alternatives existents tenint en compte els precedents anteriors.

✓ Si la primera opció és rebutjada, s'han de considerar les alternatives tenint en compte els precedents.

~ les peticions que facin referència a l'element indicat abans

✓ les peticions que facin referència al dit element

S'ha d'evitar l'ús de mots o expressions que no aporten res a la comprensió de la frase perquè expressen idees òbvies.

~ L'òrgan actiu competent en matèria d'immigració té les funcions que es determinen per reglament.

✓ L'òrgan competent en matèria d'immigració té les funcions que es determinen per reglament.

~ La manca d'activitat de marisqueig sense causa justificada, durant un període de temps de dos anys continuats, porta a considerar que la persona titular hi ha renunciat.

✓ La manca d'activitat de marisqueig sense causa justificada, durant un període de dos anys continuats, porta a considerar que la persona titular hi ha renunciat.

En les enumeracions, a vegades, es fan servir sinònims o quasisinònims. En aquests casos, és preferible reduir els diversos sinònims a una sola forma.

~ El Parlament de Catalunya insta el Govern a fomentar, potenciar i impulsar les cooperatives de segon grau.

✓ El Parlament de Catalunya insta el Govern a fomentar les cooperatives de segon grau.

I.2.3. Principi de claredat

La redacció dels textos parlamentaris ha d'ésser clara i comprensible. El llenguatge emprat ha d'ésser eficaç i ha de contribuir a fer que el text compleixi la seva funció. Per a aconseguir-ho, les frases han d'ésser preferentment breus i simples. Això vol

dir que s'ha d'evitar l'abús de frases amb oracions subordinades o amb una estructura innecessàriament complexa.

Així mateix, s'ha de respectar l'ordre lògic dels elements dins la frase (vegeu [II.1.2. Ordre dels constituents de l'oració](#)). No són propis tampoc del llenguatge normatiu els recursos efectistes o emfatitzadors, com ara les tematitzacions.

~ Les restes de fibrociment s'han de portar als centres de tractament de materials perillosos. Als abocadors s'hi ha de portar la runa provinent de les demolicions.

~ Les restes de fibrociment s'han de portar als centres de tractament de materials perillosos. Als abocadors és on s'ha de portar la runa provinent de les demolicions.

✓ Les restes de fibrociment s'han de portar als centres de tractament de materials perillosos. La runa provinent de les demolicions s'ha de portar als abocadors.

S'ha de donar preferència a la veu activa (vegeu [II.1.3. Preferència per la veu activa](#)):

~ El compliment dels principis de publicitat i de concurrència ha d'ésser garantit mitjançant els procediments d'adjudicació.

✓ Els procediments d'adjudicació han de garantir el compliment dels principis de publicitat i de concurrència.

i a la formulació positiva dels enunciats (vegeu [II.1.7. Preferència per la formulació positiva](#)):

~ El departament competent no ha de concedir l'autorització si l'organitzador no és solvent.

✓ El departament competent ha de denegar l'autorització si l'organitzador és insolvent.

També s'ha d'evitar l'abús de nominalitzacions (vegeu [II.2.2. Nominalitzacions](#)):

~ L'adopció de les mesures necessàries per a la implantació d'un sistema d'ajuts general és una obligació que correspon al Departament.

✓ El Departament ha d'adoptar les mesures necessàries per a implantar un sistema d'ajuts general.

i de construccions impersonals (vegeu [II.1.4. Impersonalització](#)).

S'ha de tenir en compte que, en general, és millor redactar en singular, car la redacció en plural afavoreix l'ambigüitat. L'ús del singular, amb valor genèric, evita el dubte sobre si un precepte s'aplica per separat a cada membre d'una classe o a la classe en el seu conjunt.

Un bon ús dels signes de puntuació també contribueix a facilitar la comprensió del text. S'han d'emprar amb circumspecció i s'han de considerar en cada cas les raons sintàctiques, semàntiques o estilístiques que justifiquen d'usar-los o d'evitar-los. (Vegeu [V.1. La puntuació](#)).

Com a criteri general, s'ha d'evitar l'ús d'abreviacions (vegeu [V.5. Les abreviacions](#)).

Pel que fa al lèxic, s'ha de donar preferència a les formes pròpies de la llengua estàndard i evitar les formes locals o d'àmbit restringit, els arcaismes i els tecnicismes i estrangerismes que no siguin imprescindibles. També s'han d'evitar els neologismes quan ja hi ha algun mot de la llengua per al concepte en qüestió.

De la mateixa manera, en general, s'han d'evitar els llatinismes, freqüents en el llenguatge jurídic, especialment en l'àmbit del dret civil, i substituir-los, sempre que sigui possible, per les formes catalanes equivalents. Nogensmenys, alguns mots i expressions llatins han esdevingut d'ús comú en la llengua culta, com per exemple *statu quo*, *per capita* o els ordinals *bis*, *ter*, etc. Alguns d'aquests llatinismes són recollits fins i tot pel diccionari normatiu català. Per a una llista detallada sobre els llatinismes que podem emprar en els textos parlamentaris, vegeu [l'annex 7](#) i [l'annex 8](#).

I.3. Principi de neutralitat i objectivitat

El llenguatge dels textos parlamentaris ha de mantenir un to neutre –amb una certa flexibilitat en el cas de les declaracions institucionals i de les resolucions declaratives, en què s'expressa la posició de la institució amb relació a una qüestió determinada. En la part dispositiva de les lleis s'ha d'evitar l'expressió explícita del punt de vista del legislador.

I.3.1. Tractament del punt de vista

No són pròpies dels textos parlamentaris les expressions que transmeten connotacions positives o negatives ni les expressions valoratives. Tampoc no en són propis les marques de subjectivitat ni els mots que indiquen pertinença al grup, com el possessiu *nostre*, que no són necessaris per a la comprensió del text i que, en canvi, poden introduir una certa confusió. Aquesta mena de mots amb càrrega emocional apareixen freqüentment en les exposicions de motius dels projectes i les proposicions de llei, però, per les raons que hem exposat, és preferible de substituir-los per altres mots i expressions més neutres.

~ la comprensió de la vida del nostre país

✓ la comprensió de la vida de Catalunya

~ de manera semblant al conjunt dels ordenaments similars al nostre

✓ de manera semblant al conjunt dels ordenaments similars al de Catalunya

~ l'assumpció plena de les competències reconegudes a les nostres institucions nacionals

✓ l'assumpció plena de les competències reconegudes a les institucions nacionals de Catalunya

En les resolucions declaratives i en les declaracions institucionals aquest criteri es pot aplicar d'una manera més flexible.

I.3.2. Tractaments personals

Els tractaments protocol·laris tampoc no tenen lloc en els textos que aprova el Parlament; per tant, els noms personals no han d'anar acompanyats de cap tractament, ni tan sols del de *senyor* o *senyora*.

~ La Mancomunitat de Catalunya, dirigida pel senyor Jordi Rubió i Balaguer [...]

✓ La Mancomunitat de Catalunya, dirigida per Jordi Rubió i Balaguer [...]

I.3.3. Tractament del gènere

Atès que els textos parlamentaris no han de fer esment de persones determinades, sinó que fan referència *ex ante* a condicions personals, professions o càrrecs que poden ésser ocupats per qualsevol persona, en aquestes referències cal respectar els principis de neutralitat i objectivitat. És per això que fem la categoria gramatical no marcada pel que fa al gènere, que en el cas del català és el masculí. Això no s'ha d'entendre com una pràctica discriminatòria, sinó justament com una garantia que, en els textos legislatius, tota referència a persones sigui neutra, desproveïda de concreció.

Correspon al conseller competent en matèria de medi ambient...

Això no obsta perquè, en les resolucions de designació o de nomenament de persones, aquestes referències s'han d'adaptar, lògicament, al gènere gramatical corresponent:

S'elegeix Maria Puig i Bosch senadora.

Es nomena Xavier Rovira Escrivà tècnic assessor.

Així doncs, per a afavorir la claredat i la simplicitat dels textos i respectar-hi els principis de neutralitat i concisió, en els textos parlamentaris no usem formes dobles. Per a fer referència, d'una manera genèrica, a un càrrec, una professió o una condició personal, fem el masculí com a gènere no marcat en català. (Vegeu [II.2.7. Tractament del gènere en les referències a persones.](#))

~ el secretari o secretària escollit o escollida

✓ el secretari escollit

~ El director o directora no es pot nomenar a si mateix o si mateixa coordinador o coordinadora de la comissió.

✓ El director no es pot nomenar a si mateix coordinador de la comissió.

~ els treballadors i les treballadores del sector

✓ els treballadors del sector

I.3.4. Tractament de col·lectius humans

S'ha d'evitar d'emprar mots amb una connotació o un sentit que es desvia del que els és propi. En aquest sentit, cal ésser especialment rigorosos en l'ús dels mots que s'apliquen a col·lectius humans. Així doncs, s'han de defugir determinats usos escampats pels mitjans de comunicació que falsegen el sentit propi dels termes amb què es qualifiquen persones i grups.

✗ Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures adoptades per a evitar l'entrada d'islamistes a Catalunya

✓ Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures adoptades per a evitar l'entrada de terroristes islamistes a Catalunya

I.4. Principi de vigència

En les lleis les referències temporals han d'ésser coherents amb el temps de vigència de la mateixa llei, i no pas amb el temps corresponent a la redacció o elaboració d'aquesta. Aquesta mena de problemes d'incoherència en les expressions temporals emprades són freqüents en el preàmbul.

~ el règim jurídic del personal de la Junta i del personal que en el futur s'hi incorpori

✓ el règim jurídic del personal de la Junta

~ Fins a la data d'avui, la gestió de la pesca s'ha basat en [...]

✓ Fins a la data d'aprovació d'aquesta llei, la gestió de la pesca s'havia basat en [...]

~ Atès que la llei vigent aplica regles sobre nomenament de tutor

✓ Atès que la Llei 39/1991, del 30 de desembre, de la tutela i les institucions tutelars, aplica regles sobre nomenament de tutor

~ l'any passat

✓ l'any 2011

L'aplicació del principi de vigència comporta l'ús del present amb valor de permanència. (Vegeu [II.2.1.1. La durabilitat](#).)

Part II. Criteris d'estil i de redacció

L'aplicació dels principis generals del llenguatge normatiu es concreta en un seguit de criteris d'estil i de redacció per als textos normatius que es fan extensius, en allò que hi sigui aplicable, als altres textos parlamentaris, sens perjudici de les particularitats pròpies de cada tipus de text.

II.1. Criteris generals d'estil i de redacció

II.1.1. Criteris generals per a la construcció de les frases

D'acord amb els principis de concisió i claredat, les frases han d'ésser com més breus millor. S'han d'evitar, doncs, les frases innecessàriament llargues i complexes. Si cal, es pot recórrer a l'enumeració amb lletres.

~ L'assemblea ha de ratificar els gestors i aprovar-ne, si escau, la gestió; aprovar els estatuts del col·legi, i elegir les persones que han d'exercir els càrrecs corresponents en els òrgans col·legials.

✓ L'assemblea té les funcions següents:

a) Ratificar els gestors i aprovar-ne, si escau, la gestió.

b) Aprovar els estatuts del col·legi.

c) Elegir les persones que han d'exercir els càrrecs corresponents en els òrgans col·legials.

L'ús de frases preferentment breus no ha d'anar en detriment de l'objectiu que els apartats siguin informativament complets, sense referències implícites a altres parts de la norma.

~ Si la resolució és absolutòria, s'han de prosseguir les actuacions per a la imposició de la sanció administrativa que, si escau, correspon.

✓ Si la resolució a què fa referència l'apartat 1 és absolutòria, s'ha de reprendre el procediment sancionador.

Així mateix, s'han d'evitar les el·lipsis que puguin afectar el principi de precisió o la formalitat del text. Si cal, és preferible repetir els elements lingüístics. De fet, en l'àmbit del llenguatge normatiu es considera que la repetició d'elements lingüístics, si escau, aporta concreció a la norma.

~ la Llei 4/1999 i la 10/2000

✓ la Llei 4/1999 i la Llei 10/2000

~ la variant de la C-251

✓ la variant de la carretera C-251

~ els policies han d'intervenir sempre, tant si estan de servei com si no, en defensa de la llei

✓ els policies han d'intervenir sempre, tant si estan de servei com si no hi estan, en defensa de la llei

~ els supòsits de dictamen preceptiu de la Comissió

✓ els supòsits en què el dictamen de la Comissió és preceptiu

Altres vegades, per a evitar repeticions innecessàries d'informació, pot ésser convenient agrupar els apartats.

~ 1. Si com a resultat de la inspecció d'una biblioteca integrada en el Sistema de Lectura Pública es constata que no compleix la normativa a què fa referència l'article 40, l'òrgan titular de la biblioteca ha d'adoptar les mesures correctores que estableixi el departament competent en aquesta matèria.

2. Si l'òrgan competent de la biblioteca integrada en el Sistema de Lectura Pública que, d'acord amb el que estableix l'apartat 1, no compleix la normativa a què fa referència l'article 40 no adopta les mesures correctores a què fa referència l'apartat 1, la biblioteca perd el dret d'accés als serveis nacionals de suport.

✓ 1. Si com a resultat de la inspecció d'una biblioteca integrada en el Sistema de Lectura Pública es constata que no compleix la normativa a què fa referència l'article 40, l'òrgan titular de la biblioteca ha d'adoptar les mesures correctores que estableixi el departament competent en aquesta matèria. Altrament, la biblioteca perd el dret d'accés als serveis nacionals de suport.

S'han d'evitar les perífrasis innecessàries i els elements redundants o que contenen informació sobrera, més propis d'un estil retòric.

~ Els fets que figurin consignats en les actes

✓ Els fets que constin en les actes

S'ha d'assegurar la completesa del significat i s'ha de vetllar perquè les relacions semàntiques entre els elements lèxics siguin adequades i les frases no resultin ambigües o poc clares.

~ La idea clau és coordinar per a potenciar els serveis locals de policia

✓ La idea clau és coordinar els serveis locals de policia per a potenciar-los

~ les competències estadístiques

✓ les competències en matèria d'estadística

~ Es prohibeix batre l'aigua, llançar-hi pedres i qualsevol altra conducta encaminada a espantar els peixos d'espècies protegides deliberadament

✓ Es prohibeix batre l'aigua, llançar-hi pedres i qualsevol altra conducta deliberadament encaminada a espantar els peixos d'espècies protegides

Un ús adequat dels signes de puntuació afavoreix la visualització de l'estructura de la frase i, en conseqüència, la comprensió de la informació transmesa. (Vegeu [V.1. La puntuació.](#))

II.1.2. Ordre dels constituents de l'oració

L'ordre neutre dels constituents d'una oració és:

[marc] + subjecte + verb + complements del verb

D'acord amb el que estableix l'article 209, la Comissió Mixta ha de proposar les mesures de cooperació necessàries.

Segons el tipus d'oració, també es considera ordre neutre:

[marc] + verb + complements + subjecte

Correspon a la Generalitat l'establiment dels límits per a assolir els objectius de l'estabilitat pressupostària.

L'alteració d'aquest ordre serveix per a emfatitzar o destacar algun element. En els textos parlamentaris, d'acord amb el principi de neutralitat, hem d'evitar els usos emfàtics. Per tant, les oracions s'han de construir seguint preferentment l'ordre neutre.

En l'ordre neutre de l'oració, els complements de temps i de lloc i altres complements amb funció contextualitzadora poden anar al començament, fent de marc de l'oració. És preferible situar aquests complements al començament de la frase en els casos en què, si els situéssim al final, podrien donar lloc a una interpretació ambigua.

D'acord amb el que estableix el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, del 28 d'abril, el Govern pot delegar en els ajuntaments i els ens supramunicipals l'exercici de competències que aquesta llei atribueix a l'Agència de Salut Pública de Catalunya.

Amb relació a l'Agència de Salut Pública de Catalunya, correspon al Govern l'aprovació de la Cartera de serveis de salut pública.

Tanmateix, si la comprensió de la frase no se'n ressent, és preferible començar-la amb el subjecte o, si no n'hi ha, amb el verb. En la mesura que sigui possible, cal evitar començar un apartat amb una oració subordinada (per exemple, amb oracions que expressen una condició o una finalitat), llevat que sigui pertinent de començar per l'enunciació del supòsit de fet que justifica l'aplicació del precepte.

~ A més de comprovar que en les escriptures relatives a crèdits hipotecaris no s'inclouen clàusules que hagin estat declarades nul·les, els notaris han de vetllar pel respecte dels drets que aquesta llei atorga als consumidors.

✓ Els notaris, a més de comprovar que en les escriptures relatives a crèdits hipotecaris no s'inclouen clàusules que hagin estat declarades nul·les, han de vetllar pel respecte dels drets que aquesta llei atorga als consumidors.

~ En el marc de la legislació reguladora del tractament de residus, es crea el Fons de gestió de residus.

✓ Es crea el Fons de gestió de residus en el marc de la legislació reguladora del tractament de residus.

Vegeu també [III.3.1. Posició de l'adjectiu](#).

II.1.3. Preferència per la veu activa

Hi ha dos tipus d'oracions passives: les perifràstiques i les pronominals o reflexes. L'oració passiva perifràstica, amb l'estructura [subjecte] + ésser + [participi] + [complement agent], és un recurs sintàctic que converteix en subjecte el que seria el complement directe de l'oració activa. La passiva pronominal es construeix amb el pronom reflexiu es i un verb transitiu en tercera persona. Aquesta construcció és un recurs per a la impersonalització, per tal com omet el subjecte agent.

II.1.3.1. Passiva perifràstica

En general, en els textos parlamentaris, s'han d'evitar les passives perifràstiques i s'ha d'emprar la corresponent oració en veu activa.

~ Les esmenes poden ésser presentades pels grups parlamentaris

✓ Els grups parlamentaris poden presentar les esmenes

En el cas de les passives perifràstiques sense agent, és preferible convertir-les en passives pronominals.

~ La llei és aprovada

✓ S'aprova la llei

En alguns casos, però, pot ésser convenient mantenir la passiva perifràstica, perquè a vegades l'oració en activa corresponent introdueix un matís diferent. Així, per exemple, l'oració «La modificació ha d'ésser aprovada per l'assemblea» té un valor semàntic diferent de «L'assemblea ha d'aprovar la modificació». En el segon cas, es podria entendre que l'assemblea té l'obligació d'aprovar la modificació, quan en realitat el que es vol dir és que no es pot fer cap modificació si no l'aprova l'assemblea.

El complement agent de la passiva perifràstica és introduït per la preposició *per*, i no pas per la locució *per part de*. Vegeu [l'annex 4. Locucions prepositives \(per part de\)](#).

II.1.3.2. Passiva pronominal

En els textos parlamentaris són freqüents les passives pronominals.

Les balances fiscals de Catalunya amb l'Administració central s'han d'elaborar d'acord amb el mètode acordat.

Cal tenir en compte, però, que les passives pronominals amb complement agent són incorrectes.

✗ Pel Govern s'han de dictar les disposicions en el termini de quinze dies.

✓ El Govern ha de dictar les disposicions en el termini de quinze dies.

Quan, en una passiva pronominal, es fa referència a una norma o una part d'una norma, si aquesta norma o part de la norma pot funcionar com a subjecte gramatical, és preferible explicitar el subjecte i convertir, doncs, la passiva pronominal en oració en veu activa.

~ En la Llei s'estableix un sistema de revisió.

✓ La Llei estableix un sistema de revisió.

~ En l'article 4 de la Llei 4/1998 es delimita una zona.

✓ L'article 4 de la Llei 4/1998 delimita una zona.

A vegades, l'ús de la passiva pronominal amaga el subjecte sobre el qual recauen les obligacions o els deures que estableix el precepte. Aquest ús no és recomanable perquè crea inseguretat jurídica. Cal fer explícits, doncs, sempre que sigui possible, els subjectes dels dits deures o obligacions.

~ S'ha de donar compte a l'Administració de l'Estat de la creació del municipi.

✓ El Govern ha de donar compte a l'Administració de l'Estat de la creació del municipi.

II.1.3.3. Participi passiu

Els participis dels verbs transitius tenen valor passiu perquè denoten el resultat de l'acció del verb damunt del complement directe. El sintagma *la llei aprovada* pressuposa l'oració *s'ha aprovat la llei*, en la qual *la llei* és el complement directe d'*aprovar*. Per tant, pel que fa al significat, *la llei aprovada* és equivalent a *la llei que s'ha aprovat*.

Sovint el participi passiu, a causa del seu valor verbal, envaeix abusivament les funcions del verb en forma personal. Aquest abús es pot evitar si el participi té algun complement que pot funcionar com a subjecte de l'oració equivalent.

- ~ El compliment de l'establert per la normativa
- ✓ El compliment del que estableix la normativa
- ~ la regulació i el procediment establerts per aquesta llei
- ✓ la regulació i el procediment que estableix aquesta llei

Hem d'evitar l'expressió amb participi passiu «d'acord amb allò establert per».

- ~ Els espais i recorreguts autoritzats per a les competicions esportives són delimitats per les autoritzacions preceptives del departament competent en matèria de medi natural, d'acord amb allò establert per l'article 24.
- ✓ Els espais i recorreguts autoritzats per a les competicions esportives són delimitats per les autoritzacions preceptives del departament competent en matèria de medi natural, d'acord amb el que estableix l'article 24.

El participi en construcció absoluta és una forma freqüent en el llenguatge jurídic. En els textos parlamentaris l'empremem dins l'estructura *una vegada* + [participi].

- ~ La declaració s'ha de fer per decret, escoltada la Junta de Museus
- ✓ La declaració s'ha de fer per decret, una vegada escoltada la Junta de Museus

II.1.4. Impersonalització

En els textos parlamentaris, en general, per raons de precisió i seguretat jurídica, convé explicitar el subjecte de l'oració, perquè és important saber, per exemple, qui és la persona o entitat a la qual s'aplica un determinat precepte, qui és qui està obligat a complir una determinada obligació o a fer una determinada actuació. Per tant, s'han d'evitar, en la mesura que sigui possible, les construccions impersonals, si bé s'ha de reconèixer que, en alguns casos, la impersonalització és un recurs útil, sobretot quan el subjecte té un caràcter molt indefinit o difícil de concretar.

- ~ S'han d'adoptar les mesures necessàries per a garantir la igualtat en l'accés a les places convocades.
- ✓ L'òrgan convocant ha d'adoptar les mesures necessàries per a garantir la igualtat en l'accés a les places convocades.

II.1.5. Anàfores

Per a fer referència a un element lingüístic que ja ha aparegut en el discurs, és millor emprar un pronom feble, si escau, que no pas un element sinònim (mot o sintagma), sempre que no se'n ressenti la comprensió.

- ~ Dins l'àrea protegida regeixen les normes següents:

a) Només poden pescar en aquesta zona els vaixells autoritzats.

✓ Dins l'àrea protegida regeixen les normes següents:

a) Només hi poden pescar els vaixells autoritzats.

D'altra banda, s'ha d'evitar l'ús d'elements anafòrics sense antecedent explícit. (Vegeu també [II.3.1.5.1. Criteris generals per a la redacció dels articles.](#))

~ El Parlament de Catalunya insta el Govern a desenvolupar programes que siguin eines de prevenció de conductes antisocials i a dotar les zones d'alt risc dels recursos necessaris per a llur reinserció

✓ El Parlament de Catalunya insta el Govern a desenvolupar programes que siguin eines de prevenció de conductes antisocials i a dotar les zones d'alt risc dels recursos necessaris per a la reinserció dels qui tinguin aquestes conductes

II.1.6. Construccions amb verbs buits

Els verbs buits no tenen un significat propi, sinó que llur significat recolza en el verb amb el qual formen una estructura lingüística. L'ús d'aquests verbs no aporta, doncs, cap precisió semàntica i, en canvi, fa més complexa l'estructura de la frase en què s'integren.

D'acord amb el principi de concisió, en els textos normatius no és recomanable l'ús de verbs buits.

~ han de procedir a verificar les signatures

✓ han de verificar les signatures

II.1.7. Preferència per la formulació positiva

Les oracions negatives dificulten la comprensió del precepte. En molts de casos, és possible substituir-les fàcilment per una oració amb enunciat afirmatiu. Així doncs, d'acord amb el principi de claredat, és preferible construir les frases amb una formulació positiva, perquè són més fàcils d'entendre que les equivalents amb formulació negativa.

~ El departament competent de la Generalitat no ha de concedir l'autorització si l'organitzador no és solvent.

✓ El departament competent de la Generalitat ha de denegar l'autorització si l'organitzador no és solvent.

~ En el còmput civil dels terminis no s'exclouen els dies inhàbils.

✓ En el còmput civil dels terminis s'inclouen els dies inhàbils.

S'ha d'evitar descriure una matèria o una situació per exclusió o per defecte.

~ Projecte de llei de relacions de convivència diferents del matrimoni

✓ Projecte de llei d'unions estables de parella

II.1.8. Coordinació de verbs amb règims diferents

S'ha d'evitar la coordinació de verbs o locucions verbals amb règims preposicionals diferents. És preferible agrupar els verbs tenint en compte la preposició que regeixen o, si escau, la manca de preposició (si es tracta de verbs transitius). El primer verb o primer grup de verbs ha d'anar seguit pel complement corresponent (amb preposició o sense); en el segon verb o grup de verbs el complement en qüestió es pot substituir per un pronom feble.

~ Crear, gestionar i fer l'explotació del Registre de Població

✓ Crear i gestionar el Registre de Població i fer-ne l'explotació

~ Es deroguen totes les normes de rang igual o inferior que s'oposin o contradiguin aquesta llei.

✓ Es deroguen totes les normes de rang igual o inferior que s'oposin a aquesta llei o que la contradiguin.

Una altra solució consisteix a substituir un dels verbs per un altre de sinònim que tingui el règim preposicional dels altres.

~ els demandants han de verificar i avisar del canvi de dades

✓ els demandants han de verificar i comunicar el canvi de dades

Vegeu també [l'annex 2 \(Règims verbals\)](#).

II.2. Criteris d'adequació al llenguatge normatiu

II.2.1. Temps verbals

II.2.1.1. La durabilitat

D'acord amb el principi de vigència, el temps bàsic de redacció dels textos normatius ha d'ésser el present, tant en el cas de la perífrasi d'obligació, que s'empra per a expressar les prescripcions amb caràcter general, com en el cas de la forma simple del present.

El present és el temps que dona actualitat permanent a la norma i que, per tant, fa saber al lector que el que s'estableix o s'ordena és vigent en el moment de llegir-la.

En aquest sentit, s'ha d'evitar l'ús del futur perquè pot generar confusió sobre el moment en què s'ha d'aplicar el precepte.

- ~ l'assemblea general es reunirà en sessió ordinària
- ✓ l'assemblea general es reuneix en sessió ordinària
- ~ seran funcions d'aquesta comissió...
- ✓ són funcions d'aquesta comissió...
- ~ els edificis d'ús privat compliran els requisits d'accessibilitat
- ✓ els edificis d'ús privat han de complir els requisits d'accessibilitat

II.2.1.2. L'ús del temps futur

S'ha de reservar l'ús del futur per als casos referits a fets que poden ocórrer en un temps futur respecte a un altre moment al qual fa referència el text, com quan una llei ordena una cosa que està condicionada al compliment d'una altra.

La disposició addicional segona regula el procediment que cal seguir en cas que la creació, la modificació o la supressió de vegueries requereixi la modificació de normativa estatal, i estableix que les dues iniciatives s'hauran de tramitar conjuntament.

II.2.1.3. L'ús del temps passat

El temps passat, en general, només pot aparèixer en la part expositiva de les lleis. En aquest cas, s'admet l'ús tant del pretèrit perfet perifràstic com del pretèrit perfet simple, que es poden alternar en el text.

el 1979 les universitats van constituir el primer consell de coordinació interuniversitària
sota la presidència de Josep Tarradellas, hom instituí la figura dels delegats de la Generalitat

II.2.1.4. L'ús dels modes indicatiu i subjuntiu

L'indicatiu és el mode que s'emptra normalment en l'enunciació dels preceptes. Així, doncs, s'escriuen en present d'indicatiu les definicions, descripcions, prescripcions, prohibicions i permissions. En canvi, el mode subjuntiu s'emptra per a situacions hipotètiques o fets improbables, especialment en els supòsits d'infracció, de delictes o, en general, de situació contrària a la norma, per llur condició de fet no desitjable.

- ~ els municipis que per raons econòmiques no puguin disposar de policia local
- ✓ els municipis que per raons econòmiques no poden disposar de policia local

A partir de l'entrada en vigor d'aquest Estatut, en el termini de quatre anys s'ha de revisar i modificar el règim especial d'Aran per a adaptar-lo, en el que calgui, al que estableix aquest Estatut.

La Generalitat serà Administració ordinària de l'Estat a Catalunya en la mesura que li siguin transferides, mitjançant els instruments que corresponguin, les funcions executives que compleix l'Administració de l'Estat per mitjà dels seus òrgans territorials a Catalunya.

~ els policies locals que n'indueixen d'altres a fer actes de falta disciplinària

✓ els policies locals que n'indueixin d'altres a fer actes de falta disciplinària

Vegeu també [II.2.6. L'expressió de les condicions](#).

II.2.2. Nominalitzacions

La nominalització més freqüent consisteix en l'ús d'un substantiu obtingut a partir d'un verb en comptes del verb mateix. En la redacció de textos normatius hi ha una certa tendència a abusar de les nominalitzacions. Convé evitar aquest abús, per tal com les nominalitzacions solen donar com a resultat oracions més llargues i complexes, amb més càrrega de possessius i preposicions.

~ Per a la instal·lació de les centrals, s'ha de complir el requisit de l'obtenció d'una llicència específica.

✓ Per a instal·lar les centrals, s'ha de complir el requisit de obtenir una llicència específica.

~ condicions per a l'accés a l'activitat i per al seu acompliment

✓ condicions per a accedir a l'activitat i acomplir-la

Un cas semblant, molt freqüent també en els textos parlamentaris, és l'ús de les formes nominals *la totalitat de* i *una pluralitat de*, en comptes dels adjectius equivalents *tots* i *diversos*. Aquestes nominalitzacions són abusives i innecessàries, i, per tant, cal evitar-les.

~ un termini de tres mesos perquè es faci la totalitat de les actuacions

✓ un termini de tres mesos perquè es facin totes les actuacions

~ Si hi ha una pluralitat de persones obligades a prestar aliments, l'obligació s'ha de distribuir entre elles.

✓ Si hi ha diverses persones obligades a prestar aliments, l'obligació s'ha de distribuir entre elles.

Finalment, un altre cas de nominalització abusiva és el que es produeix amb l'adverbi *no*, en què la negació afecta un substantiu verbal acompanyat de complements, que són regits pel verb del qual deriva el substantiu. Es tracta de la nominalització de tota una oració, amb un article que afecta tota l'expressió.

Hem d'evitar aquest tipus de nominalitzacions i emprar preferentment la construcció verbal corresponent, que permet d'explicitar amb més claredat que la negació abasta l'oració entera (nucli i complements).

~ la no constitució de la garantia exigida [nominalització de: «no constituir la garantia exigida»]

✓ el fet de no constituir la garantia exigida

~ l'adopció de mesures per a la no discriminació de les dones

✓ l'adopció de mesures per a no discriminar les dones

II.2.3. Els connectors

Els textos articulats s'organitzen en articles, que alhora es poden subdividir en apartats. Cadascun dels articles o dels apartats conté un precepte que ha d'ésser expressat d'una manera completa i independent. Com que no es tracta, doncs, de textos redactats en paràgrafs entrelligats, no s'han d'emprar connectors textuais que relacionin un article o apartat amb l'anterior o el posterior. Qualsevol referència que es faci al precepte anterior o posterior ha d'ésser en forma de remissió explícita i precisa.

~ 2. Una vegada finalitzada la votació, s'ha de fer l'escrutini i estendre'n l'acta, en la qual s'han d'indicar detalladament el nombre d'electors i el de votants.

3. Tot seguit, la Mesa, per mitjà del seu president, ha de trametre-la a la junta electoral, la qual l'endemà de la votació ha de fer l'escrutini general.

✓ 2. Una vegada finalitzada la votació s'ha de fer l'escrutini i estendre'n l'acta, en la qual s'han d'indicar detalladament el nombre d'electors i el de votants.

3. Una vegada fet l'escrutini i estesa l'acta, la Mesa, per mitjà del seu president, ha de trametre-la a la junta electoral, la qual l'endemà de la votació ha de fer l'escrutini general.

~ 2. Igualment, per a exercir llurs competències, els ens locals poden adscriure recursos humans i materials a l'Agència de Protecció de la Salut mitjançant els convenis pertinents.

✓ 2. Per a exercir llurs competències, els ens locals poden adscriure recursos humans i materials a l'Agència de Protecció de la Salut mitjançant els convenis pertinents.

~ 2. A més, en els supòsits d'infraccions molt greus, el Govern pot acordar el tancament temporal de la instal·lació [...]

✓ 2. En els supòsits d'infraccions molt greus, el Govern pot acordar el tancament temporal de la instal·lació [...]

Tanmateix, es poden usar connectors per a lligar les frases d'un mateix apartat, i també, naturalment, en la part no articulada de la norma, és a dir, en el preàmbul. També es poden usar connectors en textos parlamentaris no organitzats en apartats, com les declaracions institucionals.

Els consells comarcals han de participar en la gestió del museu comarcal corresponent. Igualment, els ajuntaments han de participar en la gestió del museu local corresponent.

L'usuari té dret a mantenir en secret tota la informació que figura en la documentació clínica. Així mateix, té dret a accedir-hi [...]

En els textos normatius no hi tenen cabuda les paràfrasis explicatives i, per tant, no s'hi han d'emprar els connectors que solen introduir-les, com *és a dir*. Si cal, es pot definir en l'article de definicions o en un apartat específic el concepte que requereix l'aclariment.

~ Es reconeixen com a membres de la família, amb els efectes que es determinin legalment, els fills de cadascun dels progenitors que convisquin en el mateix nucli familiar, com a conseqüència de la formació de famílies reconstituïdes, *és a dir*, formades per un progenitor, el seu cònjuge o parella, els fills d'almenys un d'ells i, si n'hi ha, els comuns. Aquest reconeixement no altera els vincles amb l'altre progenitor.

✓ S'entén per família reconstituïda la família formada per un progenitor, el seu cònjuge o parella, els fills d'almenys un d'ells i, si n'hi ha, els comuns.

[...]

Es reconeixen com a membres de la família, amb els efectes que es determinin legalment, els fills de cadascun dels progenitors que convisquin en el mateix nucli familiar, com a conseqüència de la formació de famílies reconstituïdes. Aquest reconeixement no altera els vincles amb l'altre progenitor.

Vegeu també una llista comentada dels connectors textuais més freqüents en els textos parlamentaris a [Annex 6. Els connectors textuais](#).

II.2.4. L'expressió del temps

II.2.4.1. Les dates

Les dates s'han d'escriure, si pot ésser, senceres i han d'anar precedides de l'article *el*, d'acord amb el model següent: *el* [dia en xifres] *de* [mes en lletres] *de* [any en xifres].

~ la Convenció de París de 22 de novembre de 1928

✓ la Convenció de París del 22 de novembre de 1928

Quan l'expressió de la data no és completa, perquè hi manca el dia, el mes i l'any van precedits de l'article *el*.

la Convenció de París del novembre del 1928

Les datacions de les normes també han d'anar precedides d'article.

~ la Directiva 91/156/CE, de 18 de març

✓ la Directiva 91/156/CE, del 18 de març

La data precedida de la preposició *a* és una estructura que s'ha d'evitar.

* el deute viu existent a 31 de desembre de 2004

✓ el deute viu existent el 31 de desembre de 2004

II.2.4.2. Les hores

En els textos parlamentaris expressem l'hora amb lletres, amb el sistema tradicional de les dotze hores i els quarts, indicant-hi la part del dia d'acord amb el quadre següent.

Part del dia	matinada	matí	migdia	tarda	vespre	nit
Hora	1, 2, 3, 4	5, 6, 7, 8, 9, 10, 11	12, 1, 2	3, 4, 5, 6	7, 8, 9, 10	11, 12

~ els espais es poden emetre entre les vint-i-dues i les sis hores

✓ els espais es poden emetre entre les deu de la nit i les sis del matí

~ de les 23 hores a les 8 hores de l'endemà

✓ de les onze de la nit a les vuit del matí de l'endemà

~ fins a ¼ d'1 de la matinada

✓ fins a un quart d'una de la matinada

Tanmateix, en les enumeracions dels annexos i en les taules expressem l'hora amb el sistema internacional.

– de les 6 h a les 12 h

– de les 16 h a les 19 h

Si les hores no són exactes, els minuts s'expressen separant-los de les hores amb un punt. En les hores en punt, en principi, no s'expressen els minuts, però, si en la mateixa enumeració hi ha hores en punt i altres que no ho són, s'han d'indicar els minuts també en les hores en punt.

– de les 6.15 h a les 12.00 h

– de les 16.00 h a les 19.45 h

Si els períodes s'expressen amb un guionet (per exemple, dins una taula), només posem el símbol (h) darrere l'hora que marca la fi del període.

6.15-12.00 h

16.00-19.45 h

II.2.4.3. Els terminis

II.2.4.3.1. L'expressió dels terminis

Quan s'indiquen terminis, ha de quedar ben clar quan comença i quan acaba el termini. Els terminis es poden expressar de maneres molt variades. En els textos parlamentaris, en tant que sigui possible, hem d'emprar una fórmula única per a expressar els terminis, d'acord amb el model següent: *en el termini de* [període] *a comptar de* [moment].

Per a la primera part de la fórmula, entre les diverses construccions possibles (*dins el termini de* [període], *dins* [període], *en* [període], etc.), preferim la construcció *en el termini de* [període].

~ dins el termini de tres mesos

~ dins de tres mesos

~ en tres mesos

✓ en el termini de tres mesos

Per a la segona part de la fórmula, entre les diverses construccions possibles (*des de* [moment], *a partir de* [moment], *a comptar des de* [moment], *comptador(s) des de* [moment], *comptador(s) a partir de* [moment], etc.), preferim la construcció *a comptar de* [moment].

~ des de la data de l'acord

~ a partir de la data de l'acord

~ a comptar des de la data de l'acord

✓ a comptar de la data de l'acord

~ en el termini de quinze dies comptadors des de la data de l'acord

~ en el termini de quinze dies comptadors a partir de la data de l'acord

✓ en el termini de quinze dies a comptar de la data de l'acord

Tanmateix, quan el punt d'inici del termini s'indica per mitjà d'una oració subordinada, es pot introduir amb la locució *des que* o amb alguna altra expressió com *a partir del moment en què*.

en el termini de setanta-dues hores des que rep la comunicació

en el termini de setanta-dues hores a partir del moment en què rep la comunicació

A vegades el termini fa referència a un període concret que es repeteix amb una freqüència determinada. En aquest cas, fem la fórmula *dins* [període] o *en* [període], segons el context.

~ durant el primer trimestre de cada any

✓ dins el primer trimestre de cada any

✓ en el primer trimestre de cada any

Quan, en comptes d'indicar el termini, volem indicar el moment concret en què té lloc o ha de tenir lloc alguna cosa amb relació a un altre moment anterior, fem la fórmula *al cap de* [període].

~ Les infraccions greus prescriuen dins de tres anys

~ Les infraccions greus prescriuen en el termini de tres anys

✓ Les infraccions greus prescriuen al cap de tres anys

S'ha d'evitar l'ús de l'expressió *en el termini màxim de*, perquè el significat de l'adjectiu *màxim* ja és implícit per definició en el concepte de *termini*.

~ els documents s'han de trametre en el termini màxim d'un mes

✓ els documents s'han de trametre en el termini d'un mes

Si el que es vol dir és que el termini és improrrogable, cal fer-ho amb aquest mateix terme.

els documents s'han de trametre en el termini improrrogable d'un mes

Es pot emprar l'expressió *termini de com a màxim* quan el termini no és fixat directament per la llei, sinó que aquesta permet a uns determinats subjectes que el fixin ells mateixos dins un marge de temps determinat.

Es pot pactar, no obstant el que estableix l'apartat 1, la no redimibilitat per un termini de com a màxim seixanta anys o durant la vida de la persona titular del dret d'aprofitament parcial i una generació més.

II.2.4.3.2. El venciment dels terminis

Entre els diversos verbs que s'empren normalment per a indicar el fet d'acabar-se un termini, hi trobem: *finalitzar*, *finir*, *expirar* i *vèncer*. En els textos parlamentaris, preferim emprar el verb *vèncer* i els seus derivats.

~ a partir de la finalització del termini que fixa l'apartat 1

✓ a partir del venciment del termini que fixa l'apartat 1

És incorrecte l'ús de *transcórrer* amb el significat de *vèncer*, per tal com *transcórrer* fa referència al pas del temps, i no pas a l'acabament del termini.

✗ el dret s'extingeix pel transcurs del termini

✓ el dret s'extingeix pel venciment del termini

II.2.4.3.3. La fixació dels terminis

Hi ha diverses maneres d'indicar l'acció de fixar un termini. En els textos parlamentaris preferim emprar, amb aquest significat, el verb *fixar*.

~ l'autoritat judicial ha d'establir un termini que no pot excedir els dos mesos

✓ l'autoritat judicial ha de fixar un termini que no pot excedir els dos mesos

II.2.4.3.4. La reducció i l'ampliació de terminis

Per a fer referència a la reducció i l'ampliació de terminis, evitem els verbs *escurçar* i *allargar*. Són preferibles les formes *reduir* i *ampliar*.

~ l'autoritat judicial pot allargar motivadament el termini de contestació a la demanda

✓ l'autoritat judicial pot ampliar motivadament el termini de contestació a la demanda

II.2.5. L'expressió de l'obligació i de la prohibició

En els manaments i les prohibicions, cal que els preceptes tinguin un grau suficient de definició, per seguretat jurídica, especialment els que poden generar multes o sancions.

Els preceptes de les normes que estableixen una obligació es construeixen amb la perífrasi d'obligació *haver de* + [infinitiu] en temps present. S'ha d'evitar l'ús del futur amb valor d'obligació. També s'ha d'evitar, en general, l'ús de la forma simple del present amb valor d'obligació, perquè aquest valor es pot confondre amb el merament descriptiu.

~ Els edificis d'ús privat compliran els requisits mínims d'accessibilitat

~ Els edificis d'ús privat compleixen els requisits mínims d'accessibilitat

✓ Els edificis d'ús privat han de complir els requisits mínims d'accessibilitat

Per a expressar la prohibició, emprem la forma negativa de la perífrasi de possibilitat *poder* + [infinitiu].

No es poden construir edificis d'ús privat dins la zona protegida

O bé, l'expressió «Es prohibeix».

Es prohibeix matar o maltractar els animals emprats en produccions cinematogràfiques, televisives, artístiques o publicitàries.

Si el precepte atribueix competències o funcions al Govern, és preferible evitar les fórmules d'obligació o les descriptives i recórrer a una altra construcció, com ara *Correspon al Govern de...*

~ El Govern ha de fixar les normes de funcionament del Consell

~ El Govern fixa les normes de funcionament del Consell

✓ Correspon al Govern de fixar les normes de funcionament del Consell

Tanmateix, si el precepte estableix un deure, cal emprar la fórmula d'obligació corresponent:

~ L'Administració de la Generalitat, en atorgar o denegar autoritzacions, evita les duplicitats

✓ L'Administració de la Generalitat, en atorgar o denegar autoritzacions, ha d'evitar les duplicitats

II.2.6. L'expressió de les condicions

En la redacció dels preceptes dels textos normatius, sovint s'indica el supòsit de fet o la condició en què aquella regla s'ha d'aplicar. Aquest supòsit o condició s'ha d'expressar en forma d'oració condicional, introduïda preferentment per la conjunció *si*. En alguns casos, però, les locucions conjuntives *sempre que* i *en cas que* poden ésser útils, especialment quan en la frase ja apareix una altra oració condicional introduïda per *si* i les dues oracions condicionals no es poden coordinar perquè se situen en nivells diferents. De tota manera, cal no abusar d'aquestes locucions, que donen com a resultat una construcció més feixuga.

La locució *en el supòsit que* sovint té un valor merament condicional i es pot substituir per la conjunció *si*. Tanmateix, cal tenir present que els preceptes es componen de supòsit de fet i conseqüència jurídica. El supòsit de fet d'un precepte són els requisits del compliment dels quals depèn la producció d'efectes jurídics. Si des del punt de vista jurídic és rellevant explicitar que la condició en qüestió actua com a supòsit de fet del precepte, és convenient mantenir la locució *en el supòsit que*.

D'altra banda, cal evitar l'ús d'oracions temporals introduïdes per la conjunció *quan* en els casos en què es vol expressar una condició. És preferible reconvertir-les en oracions condicionals amb *si*.

~ Quan els liquidadors incompleixin les normes, l'òrgan administratiu ho ha de comunicar a l'entitat.

✓ Si els liquidadors incompleixen les normes, l'òrgan administratiu ho ha de comunicar a l'entitat.

II.2.7. Tractament del gènere en les referències a persones

Els principis generals que inspiren el tractament del gènere en les referències a persones són els que s'exposen en [I.3.3. Tractament del gènere](#).

Tot seguit es tracten alguns aspectes particulars relacionats amb l'aplicació d'aquests principis.

Vegeu també, amb relació a aquesta qüestió, [V.1.9. La barra inclinada](#).

II.2.7.1. Fórmules *la persona* + [adjectiu] i *el personal* + [adjectiu]

S'ha d'evitar l'abús de fórmules com *la persona* + [adjectiu] o *el personal* + [adjectiu] perquè sovint donen lloc a formes connotades o ambigües. Hem de reservar aquestes fórmules per al cas d'adjectius provinents de participis.

~ una persona treballadora

✓ un treballador

~ Ordenar la paralització o la prohibició de treballs quan, al seu criteri, hi hagi un risc greu i imminent per a la seguretat i salut del personal treballador.

✓ Ordenar la paralització o la prohibició de treballs quan, al seu criteri, hi hagi un risc greu i imminent per a la seguretat i salut dels treballadors.

~ l'interessat

✓ la persona interessada

S'han d'evitar les paràfrasis que funcionen com a fórmules no marcades pel que fa al gènere però que no compleixen el principi de concisió.

~ la persona titular del Departament d'Interior

✓ el conseller d'Interior

~ la persona que n'exerceix la direcció

✓ el director

II.2.7.2. Noms epicens

Si és possible, és preferible emprar noms epicens, que designen indistintament individus del sexe masculí i femení.

~ els drets dels nens

✓ els drets dels infants

II.2.7.3. Noms col·lectius

En determinats casos, els noms col·lectius poden ésser una alternativa al masculí plural, però cal tenir en compte que no sempre són completament equivalents.

~ els treballadors del Parlament

✓ el personal del Parlament

Els noms col·lectius s'han d'evitar especialment quan s'empren amb un sentit restringit, és a dir, no referint-se a tots els membres del col·lectiu sinó solament a

una part. Vegeu, en aquest sentit, l'exemple que es dona a l'entrada [ciutadania](#) del vocabulari.

D'altra banda, cal evitar l'abús dels noms col·lectius formats amb el sufix *-at*, com *professorat* i *alumnat*, perquè aquest nou valor atribuït al sufix *-at* s'afegeix als altres valors que tradicionalment aquest sufix havia vehiculat en català i origina una polisèmia que no és recomanable en el llenguatge normatiu. Així, per exemple, és preferible reservar un nom com *professorat* per al significat que té en la majoria de llengües romàniques ('el càrrec, la condició, de professor'). A més, cal tenir en compte que aquests mots s'empren amb el sentit de col·lectiu, no de pluralitat, i que no tenen el mateix significat que els plurals respectius. És preferible, doncs, emprar el masculí plural amb valor genèric (*els professors*, *els alumnes*).

~ L'alumnat té dret a rebre una educació integral.

✓ Els alumnes tenen dret a rebre una educació integral.

II.2.7.4. Ús exclusiu inadequat de formes femenines en plural

Hem d'evitar d'emprar noms femenins per a referir-nos genèricament als membres de col·lectius que poden estar integrats tant per homes com per dones.

~ els metges i les infermeres

✓ els metges i els infermers

~ els directors generals i les secretàries

✓ els directors generals i els secretaris

II.3. Estructura i forma dels textos parlamentaris

II.3.1. La redacció dels textos normatius

II.3.1.1. L'estructura de les normes. La llei

Les normes que aprova el Parlament són les lleis i les normes de caràcter intern, com el Reglament o els Estatuts del règim i el govern interiors. Aquest llibre d'estil pren la llei com a model de norma sobre la base del qual es construeixen les altres normes.

Les lleis poden venir d'un projecte de llei (del Govern) o d'una proposició de llei (dels grups parlamentaris, d'una iniciativa legislativa popular, etc.). Els projectes de llei també poden tenir l'origen en un decret llei que el Parlament ha decidit que es tramiti com a projecte de llei.

Les lleis tenen un títol, una part expositiva, una part dispositiva i una part final. Algunes lleis poden portar annexos. Les lleis llargues, a més, és recomanable que portin un sumari abans del preàmbul.

II.3.1.2. El títol

El títol d'una llei, que ha de permetre de fer-se una idea justa del contingut bàsic de la norma, ha d'ésser clar, precís i breu. És a dir, ha d'identificar i descriure l'objecte de la llei d'una manera immediata, ho ha de fer amb exactitud i completesa, i ha d'ésser tan concret i concís com ho permeti el respecte dels dos criteris anteriors. El títol té l'estructura *Llei de + [objecte]*.

~ Llei sobre una addició a l'article 39 de la Llei 3/1998, del 4 de març, de protecció dels animals, per la qual s'atorga a les associacions de protecció i defensa dels animals la qualitat d'interessades en els procediments sancionadors

✓ **Llei de modificació de la Llei 3/1998, de protecció dels animals**

~ Llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l'erradicació de l'homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia

✓ **Llei dels drets dels gais, les lesbianes, els bisexuals i els transsexuals**

S'han d'evitar els títols en què s'expressa la finalitat perseguida per la llei amb una forma més pròpia de manifestos que de textos normatius.

~ Llei per a la igualtat efectiva entre dones i homes

✓ **Llei de la igualtat efectiva entre dones i homes**

El títol ha d'ésser coherent amb el contingut de la llei. No hi pot haver divergències entre els termes i expressions emprats en el cos de la llei i el títol. Així, per exemple, una llei que regula la potestat del pare i de la mare i que en l'articulat hi fa referència amb aquesta expressió («potestat del pare i de la mare») ha de dur un títol que sigui coherent amb aquest ús:

~ Llei de la potestat del pares

✓ **Llei de la potestat del pare i de la mare**

Per aquest mateix motiu, en el cas de les lleis que creen o regulen organismes, el títol ha de designar l'organisme en qüestió de la mateixa manera que ho fa la llei.

~ Llei de la Policia Autònoma de Catalunya

✓ **Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra**

S'han d'evitar elements redundants com *de creació de* o *de regulació de*.

~ Llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'Entitat de dret públic «Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya»

✓ Llei del Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya

S'han d'evitar els títols formats amb un adjectiu que modifica el mot *Llei*.

~ Llei ferroviària

✓ Llei del ferrocarril

II.3.1.2.1. Parèntesis i sigles

En el títol s'han d'evitar els parèntesis i les sigles. Si les sigles són necessàries, s'han d'escriure entre parèntesis després del nom desplegat.

~ Llei de concessió d'un crèdit extraordinari per a finançar el programa Foc Verd (Programa de prevenció d'incendis)

✓ Llei de concessió d'un crèdit extraordinari per a finançar el programa de prevenció d'incendis Foc Verd

✓ Llei de concessió d'un crèdit extraordinari per a finançar el programa Foc Verd

~ Llei 4/2009, del 15 d'abril, de l'IRTA

✓ Llei 4/2009, del 15 d'abril, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries

En els títols de les lleis i, en general, dels textos parlamentaris, no s'expressa la comarca darrere els noms dels municipis que hi apareixen.

~ Llei d'aplicació a Reus (Baix Camp) del règim d'organització dels municipis de gran població

✓ Llei d'aplicació a Reus del règim d'organització dels municipis de gran població

II.3.1.2.2. Normes temporals

Els títols de les normes que són necessàriament temporals, com en el cas de les que aproven pressupostos o crèdits o de les que aproven plans per a un període determinat, han d'especificar el període de vigència.

Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009

II.3.1.2.3. Àmbit territorial d'aplicació

L'àmbit territorial d'aplicació de les lleis és generalment el de Catalunya. En aquest cas, no cal especificar-lo en el títol.

~ Llei de les policies locals de Catalunya

✓ Llei de les policies locals

En canvi, sí que s'ha d'especificar quan és més restringit.

Llei de modificació de la Llei 1/1995 i de la Llei 23/1983 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès

Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona

Cal tenir en compte, però, que l'expressió *de Catalunya* es manté quan fa part d'un nom propi.

Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya

II.3.1.2.4. Lleis provinents de decrets llei

Quan el Parlament aprova que un decret llei es tramiti com a projecte de llei, el títol del projecte de llei ha de conservar el del decret llei amb les mínimes adaptacions necessàries. El títol final de la llei, en canvi, no té per què mantenir el del projecte de llei, sinó que s'ha d'adaptar al contingut final de la llei i s'hi han d'aplicar els criteris que estableix aquest llibre d'estil.

Decret llei 2/2011, del 15 de novembre, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i s'estableix un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant el 2011

Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, del 15 d'abril, i d'establiment d'un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat adreçada a l'activitat tradicional de cant durant el 2011

Vegeu també, pel que fa als títols de les lleis de modificació, [II.3.1.9.4. Títol de la llei de modificació](#).

Per a una informació més àmplia sobre els criteris de titulació dels expedients presentats al Registre del Parlament, vegeu en el web del Parlament el document [Manual de titulacions](#).

II.3.1.3. La part expositiva: preàmbul

L'exposició de motius del projecte de llei o de la proposició de llei esdevé el preàmbul de la llei, amb les modificacions que s'hi hagin introduït en la tramitació parlamentària.

El preàmbul compleix la funció de presentar la llei, n'exposa la finalitat i fa referència a l'estat de la qüestió de l'àmbit material que es regula. Pot incloure també un repàs de la legislació anterior i una exposició de les raons que fan necessària la nova llei. Tot seguit s'hi sol fer una explicació de l'estructura i del contingut de la llei i se'n destaquen els aspectes més rellevants.

En el preàmbul, en la mesura que fa part de la llei, s'hi apliquen els principis de redacció propis dels textos normatius: la precisió i la claredat, la univocitat terminològica i el llenguatge neutre i distanciat. Tanmateix, el fet que no tingui caràcter dispositiu i que no sigui text articulat permet, d'una banda, que l'aplicació dels criteris de redacció sigui més flexible i que s'hi admetin figures retòriques i

recursos expressius propis de textos literaris, i, d'altra banda, que s'hi emprin connectors per a cohesionar els paràgrafs i les frases i que s'hi puguin emprar sinònims en mots i locucions que no siguin termes propis d'un àmbit d'especialitat.

El preàmbul no pot incloure formulacions pròpies del text articulat.

~ Aquesta llei s'adapta a la terminologia internacional en matèria de paisatge definida pel dit Conveni europeu. Així, als efectes d'aquesta llei:

– S'entén per *paisatge* una àrea geogràfica tal com la percep la col·lectivitat i que és el resultat de la interacció de factors naturals i humans.

✓ Aquesta llei s'adapta a la terminologia internacional en matèria de paisatge definida pel dit Conveni europeu. Així, fa servir el terme *paisatge* per a referir-se a una àrea geogràfica tal com la percep la col·lectivitat i que és el resultat de la interacció de factors naturals i humans.

Els preàmbuls llargs amb parts clarament diferenciades es poden subdividir en parts numerades amb xifres romanes i, si cal, amb un títol introductori.

A vegades, encara que no és gaire habitual, el preàmbul pot contenir enumeracions. En aquest cas, a diferència del text articulat, els diferents elements de l'enumeració s'introdueixen amb guions.

II.3.1.4. La part dispositiva: articulat

La unitat bàsica en què es divideix la part dispositiva o articulat és l'article. Alhora l'article es pot subdividir en apartats. Els apartats no han de tenir més d'un paràgraf. Els apartats i els articles que no tenen apartats poden contenir enumeracions organitzades en lletres.

Els articles s'agrupen normalment en capítols, i aquests, en títols. L'existència d'aquestes divisions superiors depèn de la llargada i la complexitat de la llei. Es recomana d'agrupar els articles, per coherència temàtica, en capítols si la llei té més de vint articles i l'estructura interna ho aconsella. En alguns casos, els capítols es poden subdividir en seccions, que agrupen articles amb un contingut homogeni, i aquestes alhora es poden subdividir en subseccions. Convé evitar els capítols i les seccions amb un sol article.

Si la llei té un sol article, aquest ha de portar títol, encara que coincideixi amb el títol de la llei. En el cas de les lleis de modificació, el títol de l'article únic pot concretar més que el títol de la llei, de manera que el títol de l'article únic pot incloure el precepte o preceptes concrets que són modificats.

Llei de modificació de la Llei 1/2009, de l'Autoritat Catalana de la Competència

Article únic. Modificació de l'article 7 de la Llei 1/2009

Algunes normes especials de gran extensió, com els codis, es divideixen en llibres, que són unitats més grans que els títols. Alguns codis, com el Codi civil, en comptes d'aprovar-se sencers, es van aprovant per llibres, per mitjà de lleis successives.

Els articles i els apartats es numeren amb xifres aràbigues. Els capítols i els títols, amb xifres romanes en majúscula. Les seccions i els llibres, amb ordinals escrits amb lletres (*primer, segon...*).

Els articles, les seccions, els capítols, els títols i els llibres porten un títol o rúbrica. Les rúbriques de les divisions que són títols s'introdueixen amb la preposició *de*, sempre que consisteixin en el nom de la matèria que tractin. En el cas que aquesta secció no reguli una matèria concreta, sinó que especifiqui drets, deures, disposicions generals o principis, el títol no ha de dur la preposició.

Títol preliminar

Títol I. Disposicions generals

Títol II. De l'estructura i l'organització

Tot seguit es mostra de forma esquemàtica l'estructura d'una llei:

- Títol

Projecte de llei / Proposició de llei [nom]

- Part expositiva

Exposició de motius / Preàmbul [una vegada aprovada]

- Part dispositiva

Llibre [primer, segon, tercer...]

Títol [I, II, III...]

Capítol [I, II, III...]

Secció [primera, segona, tercera...]

Article [1, 2, 3...]

[apartat] [1, 2, 3...]

[lletra] [a, b, c...]

- Part dispositiva final

Disposicions addicionals [Primera, Segona, Tercera...]

Disposicions transitòries [Primera, Segona, Tercera...]

Disposició derogatòria

Disposicions finals [Primera, Segona, Tercera...]

- Annexos

Annex [1, 2, 3...]

II.3.1.5. La part dispositiva: l'article

II.3.1.5.1. Criteris generals per a la redacció dels articles

Els articles han d'enunciar els preceptes que contenen d'una manera completa, sense sobreentesos, perquè es puguin interpretar independentment dels altres articles. Si escau, s'han de repetir en cada article o apartat els elements comuns als quals es fa referència o s'hi ha de fer una remissió explícita.

Si un article conté més d'un precepte, s'ha de dividir en apartats, de manera que cada apartat correspongui a un precepte. Cap apartat no ha de tenir més d'un paràgraf. Els apartats s'han de numerar amb xifres aràbigues.

~ 1. Els dictàmens pericials relatius al règim d'exercici de la responsabilitat parental tenen per objecte primordial esbrinar si el menor pateix una malaltia mental.

2. Els dictàmens que les parts aportin al procés equivalen als que elabora l'equip tècnic de suport judicial.

✓ 1. Els dictàmens pericials relatius al règim d'exercici de la responsabilitat parental tenen per objecte primordial esbrinar si el menor pateix una malaltia mental.

2. Els dictàmens pericials relatius al règim d'exercici de la responsabilitat parental que les parts aportin al procés equivalen als que elabora l'equip tècnic de suport judicial.

~ 1. Es considera emancipat el menor de més de setze anys si viu d'una manera econòmicament independent respecte als progenitors o el tutor, amb llur consentiment. Aquest consentiment es pot revocar.

2. En aquest cas, el menor necessita el complement de capacitat per als mateixos actes que el menor emancipat.

✓ 1. Es considera emancipat el menor de més de setze anys si viu d'una manera econòmicament independent respecte als progenitors o el tutor, amb llur consentiment. Aquest consentiment es pot revocar.

2. En el cas a què fa referència l'apartat 1, el menor necessita el complement de capacitat per als mateixos actes que el menor emancipat.

Els paràgrafs han de començar preferentment pel subjecte gramatical, si n'hi ha, o pel verb. S'ha d'evitar, en la mesura que sigui possible, de començar els paràgrafs que constitueixen articles o apartats amb complements circumstancials, oracions subordinades o altres elements més propis d'incisos. Tanmateix, en alguns casos, la complexitat de la frase pot fer recomanable, per a afavorir la claredat i la comprensibilitat, de mantenir aquests elements al començament de la frase.

En la redacció de l'article, d'acord amb els principis de la tècnica normativa, s'ha de limitar l'ús de conjuncions adversatives per a enllaçar oracions.

Vegeu també [II.1.2. Ordre dels constituents de l'oració](#).

II.3.1.5.2. La intitulació

Els articles han de dur un títol descriptiu i sintètic, que ha d'anar a continuació del número d'article, d'acord amb l'estructura següent:

Article [número]. [Rúbrica]

Com en l'exemple següent:

Article 7. Classificació de les sancions

Per raons de concisió, els títols dels articles poden ometre la informació comuna que ja apareix en el títol del capítol en què s'insereixen.

~ Capítol V. Règim jurídic, de personal, econòmic i de contractació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades

Article 26. Règim jurídic de l'Agència Catalana de Protecció de Dades

✓ **Capítol V. Règim jurídic, de personal, econòmic i de contractació de l'Agència Catalana de Protecció de Dades**

Article 26. Règim jurídic

II.3.1.5.3. Les enumeracions

Els articles poden contenir enumeracions d'elements (drets, deures, funcions, activitats, composició d'un òrgan, infraccions, sancions, etc.). En aquest cas, és convenient fer servir lletres (a, b, c...), en rodona, seguides de parèntesi de tancament, de manera que cada lletra correspongui a un dels elements. La llista de lletres va precedida de l'encapçalament.

El text de les lletres ha de començar amb majúscula i acabar amb punt. A més, els elements de les diferents lletres han de tenir la mateixa estructura: generalment, oracions d'infinitiu (per a les funcions, per exemple) o sintagmes nominals (per a la composició d'un òrgan, per exemple).

~ L'ordenació de les actuacions en matèria de salut pública s'ha d'ajustar als principis informadors següents:

a) Considerar les prestacions de salut pública com un dret individual.

b) La concepció integral de les actuacions.

c) Racionalitzar la qualitat de les actuacions de salut pública.

d) La descentralització de la gestió de les actuacions de salut pública.

e) L'equitat.

✓ **L'ordenació de les actuacions en matèria de salut pública s'ha d'ajustar als principis informadors següents:**

a) **La consideració de les prestacions de salut pública com un dret individual.**

b) **La concepció integral de les actuacions.**

c) **La racionalització en la qualitat de les actuacions de salut pública.**

d) La descentralització de la gestió de les actuacions de salut pública.

e) L'equitat.

No és convenient que l'enumeració dels elements sigui molt llarga, però, si és inevitable i el nombre d'elements supera el conjunt de les lletres de l'alfabet, es pot continuar l'enumeració amb la sèrie a', b', c'...

En el cas que alguna lletra de l'enumeració s'hagi de subdividir, s'empra la numeració amb ordinals abreujats: 1r, 2n...

d) Onze vocals, amb la distribució següent:

1r. Un vocal en representació del departament competent en matèria d'economia.

2n. Cinc vocals en representació del departament competent en matèria de salut.

3r. Cinc vocals en representació de les regions sanitàries.

L'encapçalament ha d'explicitar, sempre que sigui possible, la naturalesa dels elements enumerats.

~ El Consell Rector és format per:

a) El president.

b) El vicepresident.

c) Vuit vocals en representació dels ens locals.

✓ El Consell Rector és format pels membres següents:

a) El president.

b) El vicepresident.

c) Vuit vocals en representació dels ens locals.

L'encapçalament és comú per a tots els elements; per tant, no cal repetir en cadascuna de les lletres la informació que apareix en l'encapçalament.

~ El Consell Pedagògic i Científic de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya és integrat pels membres següents:

a) El president, que és el director de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

b) Tres vocals en representació dels ens locals, a proposta de les associacions representatives dels municipis.

c) Dos vocals en representació de l'Ajuntament de Barcelona, a proposta de l'alcalde.

✓ El Consell Pedagògic i Científic de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya és integrat pels membres següents:

a) El president, que és el director de l'Institut.

b) Tres vocals en representació dels ens locals, a proposta de les associacions representatives dels municipis.

c) Dos vocals en representació de l'Ajuntament de Barcelona, a proposta de l'alcalde.

Les lletres són independents entre elles. Això vol dir que no hi pot haver referències implícites entre elles i que la informació que apareix en una lletra no es pot sobreentendre en les altres, sinó que, si cal, s'ha de repetir.

Algunes enumeracions es clouen amb una clàusula genèrica de tancament, que inclou tots els elements no especificats per les altres lletres perquè són difícils de concretar però que també han de quedar afectats pel precepte en qüestió. Aquests elements no especificats es determinen sovint amb relació a la mateixa llei o a altres normes.

La clàusula de tancament ha d'emprar la fórmula «Els altres que...», respectant la concordança de gènere amb el nom de l'element al qual fa referència, expressat en l'encapçalament. S'ha d'evitar la fórmula «Qualsevol altre que...».

~ El menor pot fer per si mateix, segons la seva edat i capacitat natural, els actes següents:

a) Els relatius als drets de la personalitat, llevat que les lleis que els regulin estableixin una altra cosa.

b) Els relatius a béns o serveis propis de la seva edat, d'acord amb els usos socials.

c) Qualsevol altre que les lleis li permetin fer.

✓ El menor pot fer per si mateix, segons la seva edat i capacitat natural, els actes següents:

a) Els relatius als drets de la personalitat, llevat que les lleis que els regulin estableixin una altra cosa.

b) Els relatius a béns o serveis propis de la seva edat, d'acord amb els usos socials.

c) Els altres que les lleis li permetin fer.

II.3.1.5.4. L'objecte i la finalitat

L'objecte de la llei s'ha d'explicitar en un article –preferiblement en el primer–, a manera d'introducció de la part dispositiva. Aquest article ha de fer esment de la matèria que la llei ordena, la qual ja ha hagut d'expressar-se en el preàmbul.

El títol de l'article ha d'ésser *Objecte*. El cos de l'article ha de començar per la fórmula «L'objecte d'aquesta llei és...».

Article 1. Objecte

L'objecte d'aquesta llei és l'ordenació de les actuacions en matèria de salut pública que estableix la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, per a garantir la vigilància de la salut pública.

Cal evitar de repetir en aquest article el títol de la llei.

~ Projecte de llei d'orientació agrària

Article 1. Objecte

L'objecte d'aquesta llei és l'orientació agrària.

✓ Projecte de Llei d'orientació agrària

Article 1. Objecte

L'objecte d'aquesta llei és l'actuació de l'Administració de la Generalitat i dels agents econòmics i socials en els àmbits agrícola, ramader i forestal.

Si l'objecte de la llei ho fa necessari, es pot emprar una enumeració.

Article 1. Objecte

L'objecte d'aquesta llei és:

- a) La regulació, en compliment de l'article 79.3 de l'Estatut, del Síndic de Greuges.
- b) L'atribució al Síndic de Greuges de la condició d'Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants, en l'àmbit d'actuació que estableixen els articles 3.1 i 69.

A vegades, a més de l'objecte de la llei, se n'explicita la finalitat.

Article 1. Objecte

L'objecte d'aquesta llei és regular el dret a l'habitatge, entès com el dret de tota persona a accedir a un habitatge digne que sigui adequat, en les diverses etapes de la vida de cadascú, a la situació familiar, econòmica i social i a la capacitat funcional.

Article 2. Finalitats

Les finalitats d'aquesta llei són:

- a) Fer efectiu el dret a un habitatge digne i adequat, establert per la Constitució i per l'Estatut, i la resta de drets constitucionals connexos.
- b) Establir criteris per a assegurar la coherència de les actuacions públiques i privades de promoció i rehabilitació d'habitatges amb les polítiques públiques de desenvolupament econòmic, social i urbanístic.
- c) Garantir que els habitatges compleixen els requisits de qualitat pertinents, fixar els criteris per a establir els requisits que han de complir les edificacions amb ús residencial amb relació a la cohesió social i al respecte al medi ambient i vetllar perquè l'entorn urbà en què s'integren sigui digne.

II.3.1.5.5. L'àmbit d'aplicació

La llei, en un article específic situat després de l'article corresponent a l'objecte, ha d'indicar el seu àmbit d'aplicació, és a dir, les categories de situacions de fet o de dret i les persones a les quals s'ha d'aplicar la llei. També s'han de determinar les excepcions que hi pugui haver. En un sentit més ampli, es tracta d'establir l'àmbit personal, material, territorial i temporal de la llei.

El títol de l'article ha d'ésser *Àmbit d'aplicació*. El cos de l'article ha de començar per la fórmula «Aquesta llei s'aplica a...» o per una fórmula semblant.

Article 2. Àmbit d'aplicació

Aquesta llei s'aplica a les societats que tenen el domicili a Catalunya.

II.3.1.5.6. Les definicions

La llei, si cal, ha de definir els conceptes que fa servir en el text, amb la finalitat d'evitar ambigüitats i de fer una delimitació precisa dels termes emprats per a cada concepte. Per a fer-ho, la llei ha d'incloure un article de definicions, preferiblement després dels articles corresponents a l'objecte i a l'àmbit d'aplicació de la llei.

El títol de l'article ha d'ésser *Definicions*. El cos de l'article ha de començar per la fórmula «Als efectes del que disposa aquesta llei, s'entén per [terme en cursiva] [definició]». La definició, com que depèn de la fórmula «s'entén per», ha de començar amb article o amb el mot *qualsevol*.

Les definicions no han d'ésser lexicogràfiques, com les dels diccionaris, vocabularis o reculls terminològics, sinó que han d'ésser definicions explicatives o legals (estipulatives) de determinats termes emprats per la llei. Les definicions explicatives són les que redefeixen termes de la llengua, perquè en concreten el significat o l'expliquen per a evitar la vaguetat o l'ambigüitat.

Als efectes d'aquesta llei i de les disposicions que la despleguen, s'entén per *infant* la persona menor de dotze anys i per *adolescent* la persona amb una edat compresa entre els dotze anys i la majoria d'edat establerta per la llei.

Les definicions legals atribueixen a un terme ja existent un sentit nou per a un concepte nou.

a) *Contaminació lumínica*: l'emissió de flux lluminós de fonts artificials nocturnes en intensitats, direccions o rangs espectrals innecessaris per a la realització de les activitats previstes en la zona en què s'han instal·lat els llums.

O bé introdueixen un terme nou per a un concepte nou.

a) *Família homoparental*: la família constituïda per una parella homosexual, masculina o femenina, amb un o més fills.

L'article dedicat a les definicions, que és vinculant, no ha de contenir en cap cas preceptes o enuncisats normatius o elements normatius autònoms, com ara fórmules d'obligació, sinó que ha de fer servir un estil descriptiu.

~ b) *Consumidor mitjà*: el consumidor, d'acord amb un criteri de diligència ordinària, ha d'estar normalment informat i ha d'ésser raonablement curós en les relacions de consum.

✓ b) *Consumidor mitjà*: el consumidor que, d'acord amb un criteri de diligència ordinària, ha d'estar normalment informat i ha d'ésser raonablement curós en les relacions de consum.

Els termes només s'han de definir si en la llei tenen un sentit distint del que tenen en la llengua comuna. La definició, tanmateix, no pot donar al terme un sentit contrari al que aquest té en la llengua comuna. Pot ampliar la definició acadèmica, però no canviar-ne el sentit.

~ d) *Empresari*: la persona que dirigeix o que té part en una empresa.

✓ d) *Empresari*: qualsevol persona física o jurídica, pública o privada, que, en l'acompliment d'un negoci, un ofici o una professió, comercialitza béns o serveis o, de qualsevol altra manera, actua en el marc de la seva activitat empresarial o professional.

El text de la definició no pot incloure el mateix terme definit ni derivats d'aquest. Naturalment, tots els termes que es defineixen han d'aparèixer en la llei.

Si s'ha de definir un sol terme, la definició es fa en un sol paràgraf, que pot constituir un article independent. En aquest cas, l'article en qüestió no cal que ocupi en la llei la posició que correspondria a l'article de definicions.

Article 23. Concepte de *col·lecció*

Als efectes del que disposa aquesta llei, s'entén per *col·lecció* tot fons d'interès especial que no tingui el tractament biblioteconòmic que estableix la normativa en matèria de biblioteques.

Quan s'ha de definir un concepte aïllat, també és possible de fer-ho en el mateix article o apartat on apareix per primera o única vegada.

2. Per a partides amb un pes total inferior a una tona, la quantia és, per cada dos-cents quilograms, la cinquena part de la que correspondria pagar per una tona. A l'efecte del que estableix aquest apartat, s'entén per *partida* les mercaderies incloses en cada línia d'un mateix coneixement d'embarcament.

Si s'han de definir diversos termes, és preferible de fer servir una enumeració amb lletres. Els conceptes definits han de seguir una ordenació, que pot ésser, segons el cas, jeràrquica (tenint en compte la relació que hi ha entre els conceptes), per ordre d'aparició en l'articulat de la llei o per ordre alfabètic.

Article 3. Definicions

Als efectes del que disposa aquesta llei, s'entén per:

- a) *Salut pública*: el conjunt organitzat d'actuacions dels poders públics i del conjunt de la societat per a fomentar la salut de les persones.
- b) *Protecció de la salut*: el conjunt d'actuacions i serveis destinats a garantir la innocuïtat i la salubritat dels productes alimentaris.
- c) *Promoció de la salut*: el conjunt d'actuacions i serveis destinats a fomentar la salut individual i col·lectiva.

II.3.1.5.7. La regulació d'òrgans

II.3.1.5.7.1. Creació i adscripció

La creació d'òrgans o organismes s'ha d'expressar amb la fórmula «Es crea [òrgan]...». En l'article de creació d'un òrgan s'indica habitualment l'òrgan jeràrquicament superior al qual s'adscriu, la qual cosa s'ha de fer preferentment amb la fórmula «adscriu a [òrgan al qual s'adscriu]...».

Es crea el Registre de Patrimonis Protegits, adscrit al departament competent en matèria de dret civil.

La denominació d'un òrgan o un organisme no ha d'incloure la destinació o la finalitat, sinó que ha d'ésser neutra, concisa, precisa i objectiva; ha d'indicar l'objecte o la matèria de treball, introduïts, preferentment, per la preposició *de*:

~ Junta per al Sanejament

✓ **Junta de Sanejament**

~ Consell Català de Consulta i d'Assessorament pel que fa als Serveis del Taxi a Catalunya

✓ **Consell del Taxi**

Tots els elements del nom d'un òrgan o un organisme s'escriuen amb majúscula inicial, llevat dels articles, les preposicions i les conjuncions.

És convenient que, a l'hora de crear un òrgan o un organisme, la llei, a més d'especificar-ne la denominació oficial, n'estableixi la sigla o l'acrònim corresponent, i, si cal, el logotip:

Es crea el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat de Catalunya (CTGC).

Al llarg d'una llei que crea un òrgan o un organisme, aquest s'ha de citar preferentment amb la denominació completa. Tanmateix, si la denominació completa és molt llarga, es pot citar amb una denominació escurçada, però sempre de la mateixa manera.

~ 1. Es crea l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i l'Aran [...]

2. L'Institut de l'Alt Pirineu i Aran és adscrit al departament competent en matèria de política territorial [...]

✓ 1. **Es crea l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i l'Aran [...]**

2. **L'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i Aran és adscrit al departament competent en matèria de política territorial [...]**

II.3.1.5.7.2. Naturalesa i règim jurídic

Quan es crea un òrgan o una entitat, és habitual establir-ne la naturalesa i el règim jurídic.

Article 2. Naturalesa i règim jurídic

L'Agència Catalana de la Joventut és una entitat de dret públic, amb personalitat jurídica pròpia i plena capacitat d'obrar per al compliment dels seus fins, de les regulades per l'article 1.1.b del text refós de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut de l'empresa pública catalana, aprovat pel Decret legislatiu 2/2002, del 24 de desembre. L'Agència ha d'ajustar la seva activitat al dret privat, sens perjudici dels àmbits en què, segons la legislació vigent, s'ha de sotmetre al dret públic.

II.3.1.5.7.3. Funcions

Les lleis estableixen les funcions dels òrgans que creen. Aquesta atribució de funcions se sol fer per mitjà d'una enumeració.

Article 5. Funcions

1. Són funcions de l'Agència Catalana de la Joventut:

- a) Executar els programes per a l'emancipació de les persones joves per encàrrec del departament competent en matèria de joventut, d'acord amb el Pla nacional de joventut i en coordinació amb els departaments competents.
- b) Executar programes de foment de la participació juvenil i del diàleg intercultural, per encàrrec del departament competent en matèria de joventut.
- c) Assessorar els ens locals en matèria de polítiques de joventut i en el desplegament dels plans locals de joventut en el territori.
- d) Impulsar els punts i les oficines de la Xarxa Catalana de Serveis d'Informació Juvenil, autoritzar-los, donar-los suport, fer-ne el seguiment i vetllar per llur coordinació general.

II.3.1.5.7.4. Composició

La composició dels òrgans s'ha d'indicar per mitjà d'una enumeració.

El Consell de Direcció és integrat pels membres següents:

- a) El president.
- b) El vicepresident.
- c) El director de l'Agència Catalana de Turisme.
- d) Dos representants del departament competent en matèria de turisme, nomenats pel conseller d'aquest departament.

II.3.1.5.7.5. Nomenament i cessament de membres dels òrgans

Pel que fa al nomenament i el cessament dels membres dels òrgans, cal tenir en compte el criteri referent al règim verbal dels verbs *nomenar* i *cessar*. També s'ha de tenir en compte de no incloure la regulació referent a la destitució o la separació del càrrec en la del nomenament perquè pot donar lloc a una redacció confusa.

~ El president del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya és nomenat i separat pel Govern, d'entre persones amb reconegut prestigi en l'àmbit socioeconòmic, laboral, ocupacional i acadèmic.

✓ El president del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya és nomenat pel Govern d'entre persones amb reconegut prestigi en l'àmbit socioeconòmic, laboral, ocupacional i acadèmic. Si escau, és separat del càrrec pel Govern.

II.3.1.5.8. Règim sancionador

II.3.1.5.8.1. Les infraccions

La tipificació d'infraccions s'ha d'indicar emprant unes fórmules fixes i enumeracions. La fórmula per a introduir l'enumeració ha d'ésser «Són infraccions

[lleus / greus / molt greus]...». S'ha d'evitar l'ús de la formulació apreciativa «Es consideren infraccions...».

Les infraccions s'ordenen de més greus a més lleus, seguint una gradació de fins a tres graus.

Article 87. Infraccions

1. Són infraccions administratives en matèria de serveis socials les accions o omissions tipificades per aquesta llei.
2. Les infraccions poden ésser molt greus, greus o lleus segons la naturalesa del deure infringit i l'entitat del dret afectat.

Article 88. Infraccions molt greus

Són infraccions molt greus:

- a) Deixar els serveis o l'establiment sense el personal responsable que asseguri que el servei es continua prestant correctament, si això comporta perjudicis greus o molt greus als usuaris.

[...]

Article 89. Infraccions greus

Són infraccions greus:

- a) No tenir el programa individualitzat d'atenció i d'activitats, els protocols d'actuació i els registres preceptius, o que aquests no s'ajustin a la normativa i això comporti la vulneració dels drets dels usuaris.

[...]

Article 90. Infraccions lleus

Són infraccions lleus:

- a) No portar un llibre de registre d'usuaris dels serveis o no tenir-lo degudament actualitzat d'acord amb els requisits que exigeix la normativa reguladora.

[...]

Vegeu també, pel que fa a la clàusula de tancament, [II.3.1.5.3. Les enumeracions](#).

II.3.1.5.8.2. Les sancions

Les sancions s'han d'establir també emprant fórmules fixes i enumeracions. S'ordenen seguint la gradació de les infraccions.

Article 91. Sancions

1. Per la comissió d'infraccions molt greus s'imposa una de les sancions següents:

[...]

2. Per la comissió d'infraccions greus s'imposa una de les sancions següents:

- a) Una multa d'una quantia equivalent a l'import de l'indicador públic de renda d'efectes múltiples corresponent a un període d'entre quatre mesos i un dia i vuit mesos.

b) La inhabilitació per un període de fins a cinc anys del director.

[...]

3. Les infraccions lleus se sancionen amb una multa d'una quantia equivalent a l'import de l'indicador públic de renda d'efectes múltiples corresponent a un període d'entre un dia i quatre mesos.

Article 15. Sancions

1. Les infraccions molt greus són objecte de les sancions següents, que poden ésser alternatives o acumulatives:

a) Una multa d'entre 60.001 i 150.000 euros.

b) La inhabilitació durant un any per a l'exercici de l'activitat empresarial de ramaderia de bous i d'organització d'espectacles taurins.

2. Les infraccions greus són objecte de les sancions següents, que poden ésser alternatives o acumulatives:

a) Una multa d'entre 601 i 60.000 euros.

b) La inhabilitació per a prendre part en espectacles amb bous per un període de fins a dos anys.

3. Les infraccions lleus són sancionades amb una multa d'entre 50 i 600 euros.

II.3.1.5.8.3. La prescripció

També és habitual que la llei estableixi els terminis de prescripció de les infraccions i les sancions.

Article 18. Prescripció i caducitat

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys; les infraccions greus, al cap de dos anys, i les infraccions lleus, al cap de sis mesos.

2. El termini de prescripció de les infraccions es comença a comptar des del moment que es cometen o des que l'Administració en té coneixement.

3. Les sancions per la comissió d'infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys; per la comissió d'infraccions greus, al cap de dos anys, i per la comissió d'infraccions lleus, al cap d'un any.

Vegeu també, en el vocabulari, [infracció](#) i [sanció](#).

II.3.1.5.9. Referències i remissions

II.3.1.5.9.1. Referències a elements anteriors

Entre les diverses expressions que serveixen per a referir-se a conceptes que ja han aparegut en el text (*l'esmentat, el damunt dit, el dit...*), preferim *el dit*. Tanmateix, aquest recurs només l'emplem si la referència es produeix dins el mateix apartat; altrament, s'ha de repetir sencer el nom del concepte.

1. L'organització del sistema públic de serveis socials ha de garantir la disponibilitat i l'adscripció del personal professional estable, homologat laboralment i necessari per a una atenció social de qualitat en funció de la població, les característiques geogràfiques del territori i les necessitats específiques que s'hagin d'atendre. En la dita organització, s'ha de cercar l'equitat en l'atenció a les persones independentment de la classe del servei.

Els noms de conceptes que apareixen diverses vegades al llarg de la norma s'han d'escriure sempre amb una forma unificada.

~ Article 3. Cens

S'ha d'elaborar el cens de les embarcacions de pesca.

[...]

Article 8. Pesca professional

No poden practicar la pesca professional les embarcacions no incloses en la relació a què fa referència l'article 3.

✓ Article 3. Cens

S'ha d'elaborar el cens de les embarcacions de pesca.

[...]

Article 8. Pesca professional

No poden practicar la pesca professional les embarcacions no incloses en el cens a què fa referència l'article 3. [o bé: el cens de les embarcacions de pesca]

S'ha d'evitar l'ús de díctics demostratius que tinguin l'antecedent en un altre apartat o en un altre article.

~ Article 3. Requisits

1. [...] han de complir els requisits següents:

[...]

2. Aquests requisits han de constar en els estatuts [...].

✓ Article 3. Requisits

1. [...] han de complir els requisits següents:

[...]

2. Els requisits a què fa referència l'apartat 1 han de constar en els estatuts [...].

Pel que fa a les referències de denominacions oficials que, per llei, canvien de nom, vegeu [II.3.1.6.1.1. Disposicions addicionals](#).

II.3.1.5.9.2. Referències a òrgans i organismes

Els òrgans o els organismes que apareixen diverses vegades en la llei s'han d'escriure amb el nom complet cada vegada. Ara bé, si un mateix òrgan o organisme apareix diverses vegades en un mateix apartat, s'ha d'escriure complet

la primera vegada i se'n pot emprar una forma escurçada, sempre la mateixa, en la resta d'ocurrències.

Poden assistir a les sessions del Consell General de Serveis Socials, per raons d'oportunitat, representants d'altres òrgans de participació de la Generalitat. Aquests òrgans i el Consell poden fer deliberacions conjuntes.

Quan hom fa referència a institucions i organismes oficials de Catalunya, no cal especificar-ne l'àmbit, llevat que hi pugui haver ambigüitat.

~ l'avantprojecte de llei elaborat pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i aprovat pel Govern de Catalunya

✓ l'avantprojecte de llei elaborat pel Departament de Justícia i aprovat pel Govern

~ mitjançant els pressupostos de la Generalitat de Catalunya

✓ mitjançant els pressupostos de la Generalitat

En el cas del Parlament de Catalunya, emprem la denominació completa la primera vegada que apareix en el preàmbul i emprem la denominació escurçada (*Parlament*) en la resta d'ocurrències.

En el cas dels òrgans menors en què s'organitza l'Administració de la Generalitat i dels ens que en depenen, i també en el cas de les entitats privades, la denominació «de Catalunya» s'ha de mantenir sempre si forma part del nom oficial.

Els organismes i les empreses de l'àmbit públic que tenen el nom oficial en una llengua altra que el català s'escriuen en català.

~ les estadístiques de l'Estat i de l'Institut Nacional de Estadística referides a Catalunya

✓ les estadístiques de l'Estat i de l'Institut Nacional d'Estadística referides a Catalunya

~ el Conseil Generau d'Aran

✓ el Consell General d'Aran

Contràriament, els noms de les societats mercantils no es tradueixen.

la concessió al grup Fersa Energías Renovables de l'explotació d'un parc eòlic

Si la traducció dona lloc a un nom molt allunyat de l'original que pot dificultar el reconeixement de l'organisme o empresa, la primera vegada que apareix s'ha d'afegir entre parèntesis la forma original.

~ el Defensor del Poble del País Basc

✓ el Defensor del Poble del País Basc (Ararteko)

Si la mateixa denominació pot correspondre a adscripcions orgàniques diferents i el context no és prou aclaridor, s'ha de precisar l'adscripció orgànica o l'àmbit territorial de l'òrgan en qüestió per a evitar la possible confusió.

l'acord entre la Direcció General de la Funció Pública de la Generalitat i la Direcció General de la Funció Pública de l'Estat

Pel que fa a les referències a ens que, per llei, canvien de nom, vegeu [II.3.1.6.1.1. Disposicions addicionals](#).

II.3.1.5.9.3. Remissions internes

Són remissions internes les que es fan a altres parts de la mateixa norma. En tècnica normativa es recomana de fer-ne un ús moderat. Un nombre excessiu de remissions pot ésser símptoma d'una mala ordenació sistemàtica de la llei. S'han d'evitar sobretot les remissions en cadena, és a dir, la remissió a un precepte que alhora conté una altra remissió.

Per a fer la remissió, emprem, segons que correspongui, fórmules com «a què fa referència [part de la norma]» o «que estableix [part de la norma]».

3. En el supòsit a què fa referència l'article 63.2, l'usuari pot participar en el cost del servei mitjançant l'aplicació compensatòria en origen de les pensions econòmiques públiques de les quals pugui ésser beneficiari.

Pel que fa a la inadequació de l'expressió «d'acord amb allò establert per», vegeu [II.1.3.3. Participi passiu](#).

En la remissió, el número de l'apartat i la lletra, si escau, s'escriuen darrere el número d'article separats per punts. La lletra s'escriu en cursiva.

~ a què fa referència la lletra *a* de l'apartat 1 de l'article 2
~ a què fa referència l'article 2, apartat 1, lletra *a*
✓ a què fa referència l'article 2.1.*a*

Si la referència es fa a diverses lletres d'un mateix apartat, aquestes s'escriuen darrere el número d'apartat. Semblantment, si es fa referència a diversos apartats d'un mateix article, els números d'apartat s'escriuen darrere el número d'article.

a què fa referència l'article 2.1.*a*, *c* i *d*
a què fa referència l'article 2.1, 3 i 4

En els casos de remissions a diversos apartats de més d'un article, per a facilitar-ne la comprensió, és preferible repetir cada vegada l'expressió «l'article».

a què fa referència l'article 2.1, 3 i 4, l'article 3.2 i 5 i l'article 4.1 i 2

Si es fa una remissió a tres o més apartats consecutius, es pot emprar la fórmula «els apartats [número del primer apartat] a [número del darrer apartat] de l'article [número de l'article]».

~ a què fa referència l'article 2.1, 2, 3 i 4
✓ a què fan referència els apartats 1 a 4 de l'article 2

Quan es remet a un altre apartat del mateix article, no s'ha d'incloure en la remissió la referència a l'article.

~ 2. En el marc del que estableix l'apartat 1 d'aquest article, també és objecte d'aquesta llei aconseguir que els serveis socials es prestin amb els requisits i els estàndards de qualitat òptims necessaris per a garantir la dignitat i la qualitat de vida de les persones.

✓ 2. En el marc del que estableix l'apartat 1, també és objecte d'aquesta llei aconseguir que els serveis socials es prestin amb els requisits i els estàndards de qualitat òptims necessaris per a garantir la dignitat i la qualitat de vida de les persones.

D'acord amb el principi de precisió, les remissions sempre s'han de fer especificant el número de l'apartat, article o altra part de la llei a què es remet. En aquest sentit, s'ha d'evitar l'ús d'adjectius com *anterior* o *següent* per llur caràcter imprecís.

~ 2. En el marc del procés d'adaptació a què fa referència l'apartat anterior, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials ha d'esdevenir l'organisme de l'Administració de la Generalitat responsable de la gestió de les prestacions econòmiques de caràcter individual

✓ 2. En el marc del procés d'adaptació a què fa referència l'apartat 1, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials ha d'esdevenir l'organisme de l'Administració de la Generalitat responsable de la gestió de les prestacions econòmiques de caràcter individual

En les remissions a lletres, apartats o articles, mai no s'hi inclou la referència al capítol, al títol o a qualsevol altra divisió superior a l'article, encara que sigui diferent de la que correspon a l'article en què es fa la remissió. Tampoc no s'ha d'emprar l'expressió «d'aquesta llei» quan es fa una remissió a un precepte de la mateixa llei.

~ 1. El sistema de serveis socials és integrat pel conjunt de recursos, equipaments, projectes, programes i prestacions de titularitat pública i privada destinats a la finalitat que estableix l'article 3 del capítol I.

✓ 1. El sistema de serveis socials és integrat pel conjunt de recursos, equipaments, projectes, programes i prestacions de titularitat pública i privada destinats a la finalitat que estableix l'article 3.

~ L'acord de constitució del grup de treball ha d'incloure les funcions, la composició i criteris d'organització complementaris als que estableix l'article 11 d'aquesta llei.

✓ L'acord de constitució del grup de treball ha d'incloure les funcions, la composició i criteris d'organització complementaris als que estableix l'article 11.

Es poden fer remissions directes a parts de la llei superiors a l'article.

3. Els serveis socials de titularitat pública garanteixen l'existència i el desenvolupament de les accions bàsiques, i també l'equitat territorial, que contribueixen a la justícia i al benestar socials, d'acord amb el que estableix el títol II.

Quan es vol fer referència a la mateixa part de la llei des de la qual es fa la remissió, s'ha d'emprar la fórmula «aquest [part de la llei]».

4. El que estableix aquest article s'entén sens perjudici dels requisits addicionals per a l'accés a determinades prestacions, d'acord amb llur naturalesa, llurs característiques específiques i llur disponibilitat.

De la mateixa manera, quan la llei fa referència a ella mateixa, s'ha d'emprar la fórmula «aquesta llei».

Aquesta llei fixa també el procediment que s'ha de seguir a l'hora de decidir elevar el recurs a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques.

En aquest sentit, reservem l'adjectiu *present* per a desfer l'ambigüitat en cas que una remissió interna sigui precedida per una d'externa a una altra llei.

L'experiència derivada de l'aplicació pràctica de la Llei 4/2005, en els més de tres anys de vigència, ha palesat algunes insuficiències i alguns defectes que la present llei pretén esmenar.

II.3.1.5.9.4. Remissions externes: lleis i altres normes

Entenem per *remissions externes* tant les remissions directes a altres normes com les referències a fragments de text d'altres normes. Segons que correspongui, emprem fórmules com «que estableix [norma]», «que estableix l'article [número] de [norma]», «a què fa referència [norma]», etc., o bé, senzillament, reproduïm el nom de la norma.

4. Les administracions competents en matèria de serveis socials han de tenir en compte el principi de prioritat pressupostària que, per a la infància, estableixen l'article 4 de la Convenció internacional dels drets dels infants i l'article 16 de la Llei 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels infants i els adolescents i de modificació de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció.

La referència a normes jurídiques

Les normes s'han d'esmentar amb el nom complet (designació genèrica del tipus de norma, número de promulgació, data i nom descriptiu) la primera vegada que apareixen en el preàmbul i la primera vegada que apareixen en la part dispositiva (incloent-hi la part final). En la resta d'ocurrències, n'hi ha prou d'esmentar-les amb la forma abreujada, és a dir, només amb la designació genèrica del tipus de norma i el número de promulgació.

Per això, la Llei 4/2005, del 8 d'abril, dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya, es va haver de fonamentar en la

competència general en matèria de dret civil i en la relativa a les especialitats processals.

La Llei 4/2005 va significar un important pas endavant en l'assoliment de l'objectiu de la salvaguarda del dret català i en va esbossar mínimament el règim dels recursos.

Tanmateix, en les disposicions que tinguin per objecte l'alteració del dret vigent és preferible, per raons de seguretat jurídica, fer referència a les normes amb el nom complet la primera vegada que apareixen en la part final, encara que ja s'hagi remès a la norma afectada en un precepte anterior de la part dispositiva. La referència amb el nom complet és singularment necessària en les disposicions que deroguin una norma, fins i tot si ja s'ha remès a aquesta norma en una disposició precedent de la part final.

Disposició transitòria vuitena

Les relacions convivencials d'ajuda mútua constituïdes d'acord amb la Llei 19/1998, del 28 de desembre, sobre situacions convivencials d'ajuda mútua, produeixen els efectes que estableix el títol IV del llibre segon del Codi civil, sens perjudici de la validesa dels pactes reguladors de la convivència atorgats d'acord amb la dita Llei 19/1998.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei 19/1998, del 28 de desembre, sobre situacions convivencials d'ajuda mútua.

Algunes normes de caràcter molt general es poden esmentar amb un títol breu.

l'Estatut d'autonomia de Catalunya

el Reglament del Parlament

la Constitució espanyola

el Codi civil de Catalunya

el Codi civil espanyol

la Llei hipotecària

la Llei d'urbanisme

els tractats de la Unió Europea

En el cas de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i de la Constitució espanyola, els esmentem amb les formes *Estatut d'autonomia de Catalunya* i *Constitució espanyola* la primera vegada que apareixen en el preàmbul i en l'articulat i emprem les formes escurçades *Estatut d'autonomia* i *Constitució* en les ocurrences següents. Tanmateix, si en un mateix paràgraf o apartat apareix més d'una referència a l'Estatut, a partir de la segona ocurrencia usem la forma simple *Estatut*.

Les referències al Reglament del Parlament es poden fer simplement al *Reglament* si pel context queda clar que es tracta del Reglament del Parlament.

En els títols dels articles i de les divisions superiors de la llei, les normes s'han d'esmentar amb la forma abreujada.

~ Article 2. Modificació de l'article 5 de la Llei 15/2008, del 23 de desembre, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009

✓ Article 2. Modificació de l'article 5 de la Llei 15/2008

En els articles de les lleis de modificació i, en general, en les disposicions que alteren el dret vigent, encara que no pertanyin a una llei de modificació, els preceptes modificats s'esmenten posant en primer terme l'element modificat, al contrari del que es fa generalment en les remissions.

~ Es modifica l'article 14.2 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya

✓ Es modifica l'apartat 2 de l'article 14 del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya

Aquest ordre és també el que es fa servir quan es fa referència a lletres o apartats de les disposicions de la part final de la llei.

~ d'acord amb el que estableix la disposició addicional primera.1.a

✓ d'acord amb el que estableix l'apartat 1.a de la disposició addicional primera

En la remissió a lleis de l'Estat, per a evitar que es puguin confondre amb les lleis de Catalunya, cal afegir l'expressió «de l'Estat» darrere la designació genèrica del tipus de norma.

~ 3. Sens perjudici del que estableixen els apartats 1 i 2, el règim sancionador que estableix la Llei 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, es pot aplicar a Catalunya.

✓ 3. Sens perjudici del que estableixen els apartats 1 i 2, el règim sancionador que estableix la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, es pot aplicar a Catalunya.

No obstant això, en els casos en què el caràcter estatal de la norma sigui evident, com en les lleis orgàniques, les lleis amb data anterior al restabliment del Parlament (1980), les lleis de modificació de lleis estatals o les lleis el títol de les quals no deixi cap dubte sobre llur caràcter estatal, prescindim de l'expressió «de l'Estat».

~ Concretament, en matèria tributària, ha adequat el tipus d'interès del diner que fixa la Llei de l'Estat 2/2008, del 23 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2009

✓ Concretament, en matèria tributària, ha adequat el tipus d'interès del diner que fixa la Llei 2/2008, del 23 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2009

La referència a normes de la Unió Europea

Les normes de la Unió Europea, que són principalment les directives i els reglaments, s'han de d'esmentar d'acord amb els usos convencionals de la mateixa Unió Europea:

Directiva [any]/[número]/[sigla de la institució en el moment en què s'aprova la norma] de [òrgans], del [data], sobre [matèria]

Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior

Reglament ([sigla de la institució en el moment en què s'aprova la norma]) [número]/[any] de [òrgans], del [dia i mes], sobre [matèria]

Reglament (CE) 2006/2004 del Parlament Europeu i del Consell, del 27 d'octubre de 2004, sobre la cooperació entre les autoritats nacionals encarregades d'aplicar la legislació de protecció dels consumidors

Reglament (UE) 37/2010 de la Comissió, del 22 de desembre de 2009, sobre les substàncies farmacològicament actives i llur classificació pel que fa als límits màxims de residus en els productes alimentaris d'origen animal

Si no hi ha una versió catalana oficial de la norma, s'ha de fer una traducció del títol tan literal com sigui possible.

La referència a dictàmens i informes

Els informes i dictàmens de diverses institucions s'esmenten indicant, per aquest ordre, el tipus de document, el codi numèric, l'organisme i la matèria.

Informe de fiscalització 33/2012, sobre la Fundació Privada Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, corresponent al 2009

Dictamen 3/2013 del Consell de Garanties Estatutàries, sobre les disposicions addicionals vuitanta-unena i vuitanta-quatrena de la Llei 17/2012, de 27 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2013

La referència a resolucions judicials

Les resolucions d'òrgans judicials s'esmenten indicant, per aquest ordre, el tipus de document, el codi numèric, l'organisme i la matèria.

Sentència 138/2010 del Tribunal Constitucional, sobre l'Estatut d'autonomia de Catalunya

II.3.1.5.9.5. Referències a butlletins oficials

Per a fer referència a una publicació oficial amb relació a alguna disposició aprovada seguim aquest model:

SIGLA número, data, pàgina

La indicació de la pàgina és opcional.

En el cas de les publicacions del Parlament de Catalunya consignem el número de la publicació i la legislatura amb el format següent:

número/legislatura

En aquest cas, la legislatura s'expressa en xifres aràbigues.

Si cal consignar la data, es fa d'acord amb el format següent:

dia.mes.any

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya (BOPC)

BOPC 229/09, 08.01.2012, p. 3-50

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya - Ple (DSPC-P)

DSPC-P 028/09, 19.01.2012, p. 11-33

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya - Comissions (DSPC-C)

DSPC-C 190/09, 25.11.2011, p. 32

Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC)

DOGC 5745, 29.10.2010, p. 79058-79085

Boletín Oficial del Estado (BOE)

BOE 63, 15.03.2011

diari oficial de la Unió Europea

DOUE L90, 28.03.2012

Els títols dels butlletins oficials no es tradueixen, llevat del diari oficial de la Unió Europea, que es tracta com una denominació comuna, amb minúscules i en rodona.

II.3.1.5.9.6. Referències a dictàmens i sentències judicials

Les sentències i els dictàmens de tribunals i consells, si s'han d'esmentar d'una manera abreujada, s'escriuen d'acord amb aquest model:

[SIGLA] + [número]/[any], del [dia] de [mes]

Dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries

DCGE 1/2012, del 10 de gener

Sentències del Tribunal Constitucional

STC 157/2004, del 21 de setembre

II.3.1.5.9.7. Referències a informes de les sindicatures

Els informes de la Sindicatura de Comptes es consignen de la manera següent:

Informe de fiscalització [número]/[any], referent a [tema], corresponent al [any]

Informe de fiscalització 5/2010, referent a la Cambra de Comerç de Lleida, corresponent al 2007

I els del Síndic de Greuges:

Informe del Síndic de Greuges relatiu a [tema] corresponent al [any]
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al [any]
Informe del Síndic de Greuges sobre [tema]
Informe del Síndic de Greuges relatiu a les activitats de l'Autoritat Catalana de
Prevenició de la Tortura corresponent al 2010
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2010
Informe del Síndic de Greuges sobre els drets de l'infant

II.3.1.5.9.8. Reproduccions de textos

Quan es reproduïxen fragments de textos –per exemple, d'altres normes– en estil directe, el text reproduït ha d'anar entre cometes i s'ha de reproduir literalment, esmenant-ne els errors ortogràfics o gramaticals evidents, sempre que la solució sigui lingüísticament inqüestionable i jurídicament innòcua. De tota manera, sempre que sigui possible, és preferible fer referència al text esmentat en estil indirecte.

Si el text que es vol esmentar és en una altra llengua i no té traducció oficial al català, l'hem de traduir de la manera més literal possible.

Vegeu també [V.1.11. Les cometes](#).

II.3.1.6. La part dispositiva: part final

La part final d'una llei consta de disposicions, que s'agrupen per categories, d'acord amb l'ordre següent: addicionals, transitòries, derogatòries i finals. Cada categoria de disposicions s'encapçala amb una rúbrica: *Disposicions addicionals*, *Disposicions transitòries*, etc. Si en una categoria hi ha una sola disposició, la rúbrica es posa en singular: *Disposició addicional*, *Disposició transitòria*, etc.

Dins de cada grup les disposicions es numeren amb ordinals escrits amb lletres (*Primera*, *Segona*, *Tercera*...). Si en una categoria només hi ha una disposició, no es numera.

Les disposicions tenen la mateixa estructura que els articles: es poden subdividir en apartats i en lletres, i han de portar un títol identificador, llevat de la derogatòria.

Disposicions finals

Primera. Desplegament normatiu

S'autoritza el Govern perquè dicti les disposicions necessàries per a desplegar i executar els preceptes d'aquesta llei, a proposta del departament competent en matèria d'agricultura i alimentació.

Segona. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Si una categoria només conté una disposició, el títol ha d'anar darrere la rúbrica que identifica la categoria de disposicions.

Disposició addicional. Criteri de paritat

Els departaments de l'Administració de la Generalitat i de les altres administracions, entitats i organitzacions que tenen més d'una persona representant en algun dels òrgans de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries han de fer efectiu el criteri de paritat entre homes i dones en les propostes de nomenament de llurs representants.

Disposició transitòria. Drets i garanties del personal funcionari anterior

El personal funcionari que va passar a integrar l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries en el moment de la creació de l'Institut continua mantenint els drets i les garanties que li foren respectats en aquell moment.

De la mateixa manera que els articles, cada disposició s'ha de poder entendre de manera independent; per tant, el seu contingut ha d'ésser complet, sense que es doni res per sobreentès.

II.3.1.6.1. Tipus de disposicions

II.3.1.6.1.1. Disposicions addicionals

Les disposicions addicionals regulen:

- a) Els règims jurídics especials.
- b) Els manaments i les autoritzacions de contingut no normatiu.
- c) Les excepcions, les dispenses i les reserves.
- d) Els preceptes residuals.

Disposicions addicionals

Primera. Càlcul dels terminis

Els terminis indicats en dies per aquesta llei es computen com a dies hàbils, entesos com a tals els dies feiners compresos entre dilluns i divendres. Els terminis indicats en mesos es computen de data a data.

Segona. Successió entre el Consell Consultiu de la Generalitat i el Consell de Garanties Estatutàries

El Consell de Garanties Estatutàries succeeix el Consell Consultiu de la Generalitat en tot allò que no reguli aquesta llei, inclosos els drets i les obligacions en matèria de personal, contractes i titularitat dels béns.

Tercera. Elaboració del Reglament d'organització i funcionament del Consell

El Consell de Garanties Estatutàries ha d'aprovar el seu reglament d'organització i funcionament en el termini de sis mesos a comptar de l'endemà d'haver-se constituït.

Quan una llei canvia la denominació d'un ens o un col·lectiu, cal fer una disposició addicional que estableixi l'equivalència entre les referències a la denominació antiga que apareixen en la legislació anterior i les referències a la nova denominació que s'emptra a partir de la llei que introdueix el canvi. Aquestes disposicions addicionals, corresponents a la interpretació de les diverses referències, segueixen una fórmula fixa: «Les referències que [norma] fa a [nom1] s'entenen fetes a [nom2]».

Les referències que la Llei 25/2002, del 25 de novembre, de mesures de suport al retorn dels catalans emigrats i llurs descendents, i de segona modificació de la Llei 18/1996, i el Decret 268/2003, del 4 de novembre, de desplegament de la Llei 25/2002, fan a l'Oficina de Gestió Unificada del Pla d'Ajuda al Retorn i al Consell Assessor del Pla d'Ajuda al Retorn s'entenen fetes, respectivament, a l'Agència de Migracions de Catalunya i a la Taula de Ciutadania i Immigració.

Primera. Referències a l'Escola de Policia de Catalunya i a l'Escola de Bombers i Seguretat Civil de Catalunya

Les referències que la legislació vigent fa a l'Escola de Policia de Catalunya i a l'Escola de Bombers i Seguretat Civil de Catalunya s'entenen fetes a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

Primera. Referències als animadors o monitors esportius professionals i als entrenadors professionals

Les referències que la Llei 3/2008 fa als animadors o monitors esportius professionals s'entenen fetes als monitors esportius i les referències que fa als entrenadors professionals s'entenen fetes als entrenadors esportius.

S'ha d'evitar d'incloure en les disposicions addicionals preceptes que poden fer part de l'articulat.

~ Disposicions addicionals

[...]

Cinquena. Àmbit territorial de les cambres agràries

Els àmbits territorials de les cambres agràries de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona estan integrats per les comarques de les províncies respectives.

✓ Capítol II. Àmbit territorial

Article 4. Divisió territorial

1. Hi ha quatre cambres agràries territorials, amb seu, respectivament, a Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

2. Els àmbits de les cambres agràries territorials estan integrats per les comarques de les províncies respectives.

II.3.1.6.1.2. Disposicions transitòries

Les disposicions transitòries regulen:

- a) Els preceptes de dret transitori material.
- b) Els preceptes que regulen la col·lisió temporal de lleis.

Disposicions transitòries

Primera. Manteniment en funcions del Consell Consultiu de la Generalitat

A partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Consell Consultiu de la Generalitat i els membres que el componen romanen en funcions fins a la constitució del Consell de Garanties Estatutàries.

Segona. Primera designació dels membres del Consell de Garanties Estatutàries

Dins els dos mesos següents a l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Parlament i el Govern han de designar els membres del Consell de Garanties Estatutàries i proposar-ne el nomenament al president de la Generalitat.

Tercera. Règim transitori fins a la constitució del Consell de Govern Local

Mentre no es constitueixi el Consell de Govern Local, la legitimitat que li atribueix l'article 23.e correspon a les entitats representatives dels ens locals. En aquest cas, l'acord de sol·licitud de dictamen a què fa referència l'article 29.3 requereix el vot favorable de les dues terceres parts dels membres de l'entitat que el sol·liciti.

Quarta. Règim intern transitori

Mentre el Consell de Garanties Estatutàries no aprovi el seu reglament d'organització i funcionament, manté la vigència, en tot allò que no s'oposi a aquesta llei, el reglament del Consell Consultiu de la Generalitat.

II.3.1.6.1.3. Disposició derogatòria

La disposició derogatòria conté les clàusules que deroguen altres normes.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat.

Vegeu [II.3.1.6.2. La derogació](#).

II.3.1.6.1.4. Disposicions finals

Les disposicions finals contenen:

- a) La modificació subsegüent del dret vigent.
- b) Les clàusules de salvaguarda.
- c) Les clàusules de supletorietat.
- d) Els manaments i les autoritzacions de contingut normatiu:
 - L'habilitació per al desplegament reglamentari de la llei.
 - La delegació per a dictar decrets legislatius.
 - Les remissions a les lleis de pressupostos.

– Els manaments per a presentar projectes de llei.

– Les clàusules de deslegalització.

e) L'entrada en vigor.

Disposicions finals

Primera. Modificació del Decret legislatiu 3/2008

Es modifica l'apartat 3 de l'article 14 del text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny, que resta redactat de la manera següent:

«3. Certificacions unitàries relatives a exempció d'homologació, autorització de fitxa tècnica, catalogació com a vehicle històric: 6,65 euros.»

Segona. Autorització per a refondre el Decret legislatiu 3/2008

S'autoritza el Govern perquè, en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, refongui en un text únic el text refós de la Llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 3/2008, del 25 de juny.

Tercera. Desplegament

S'autoritza el Govern perquè dicti les disposicions necessàries per a desplegar i executar aquesta llei.

Quarta. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

II.3.1.6.2. La derogació

La derogació de normes es fa en la disposició derogatòria emprant la fórmula següent: «Es deroga [norma]». S'han d'evitar fórmules com «Se suprimeix» o «Es deixa sense efecte». Els títols de les lleis s'han d'esmentar complets.

Disposició derogatòria

Es deroga la Llei 40/1991, del 30 de desembre, del Codi de Successions per causa de mort en el dret civil de Catalunya.

Sempre que es pugui, és preferible identificar les normes que es deroguen. És preferible evitar l'ús de clàusules de tancament genèriques, com ara «Es deroguen totes les disposicions que s'oposin a aquesta llei», perquè:

a) Són innecessàries, ja que la llei nova sempre preval sobre la llei anterior.

b) Són inconcretes i, per tant, imprecises, ja que no permeten conèixer, a partir de la mateixa llei, quins són els preceptes i disposicions afectats.

~ Es deroguen totes les disposicions legals o reglamentàries que s'oposin a aquesta llei o que la contradiguin.

✓ 1. Es deroguen els articles 41.2 i 60 de la Llei 17/1985, del 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat.

2. Es deroga l'article 302.3 de la Llei 8/1987, del 15 d'abril, municipal i del règim local de Catalunya.

~ Es deroguen:

a) La Llei 33/1991, del 24 de desembre, de taxes i preus públics.

b) La Llei 17/1996, del 27 de desembre, per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials.

c) Qualsevol altra disposició que s'oposi a aquesta llei.

✓ 1. Es deroga la Llei 33/1991, del 24 de desembre, de taxes i preus públics.

2. Es deroga la Llei 17/1996, del 27 de desembre, per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials.

Si es deroguen diverses lleis, s'ha de dedicar un apartat a cada llei derogada. Si entre les lleis que es deroguen n'hi ha de desenvolupament bàsic de l'Estatut, aquestes s'han de posar en primer lloc.

II.3.1.6.3. Autoritzacions i encàrrecs al Govern

II.3.1.6.3.1. Autorització per a la refosa de lleis

Sovint, les lleis que regulen una matèria que ja havia estat objecte de regulació per altres lleis inclouen una disposició final per mitjà de la qual s'autoritza el Govern perquè refongui les diverses lleis que regulen la mateixa matèria. Aquesta disposició ha d'emprar, amb les adaptacions que calguin en cada cas, una fórmula com la següent: «S'autoritza el Govern perquè, en el termini de [temps] a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, refongui [normes que es refonen]».

Segona. Autorització per a refondre la Llei 7/1993 i les disposicions que la modifiquen

S'autoritza el Govern perquè, en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, refongui en un text únic la Llei 7/1993 i les disposicions que la modifiquen. Aquesta refosa ha de comprendre la regularització, l'aclariment i l'harmonització de les dites disposicions.

II.3.1.6.3.2. Desplegament de la llei

L'encàrrec al Govern per a desplegar la llei, si cal, s'ha de fer en una disposició final. Cal tenir present, però, que el Govern té potestat reglamentària, pròpia i originària, atribuïda directament per via constitucional i per via estatutària. Per tant, no cal que cada llei en concret habiliti el Govern perquè dicti les disposicions per al desplegament normatiu o l'execució de la mateixa llei. Conseqüentment, es recomana defugir les habilitacions genèriques, ja que no aporten res al contingut de la llei i són redundants.

Si el que es vol és reforçar i concretar el manament dirigit al Govern, es poden establir condicions concretes per a l'exercici del desplegament reglamentari, com per exemple que l'ha de fer en un temps determinat. En aquest supòsit, cal que es concreti l'habilitació amb la precisió del termini de què disposa per a fer-lo, a fi de facilitar-ne el control posterior.

Primera. Desplegament normatiu

En el termini de tres mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei, el Govern, a proposta del departament competent en matèria d'agricultura i alimentació, ha de dictar les disposicions necessàries per a desplegar i executar els preceptes d'aquesta llei.

II.3.1.6.4. Entrada en vigor

El precepte que estableix l'entrada en vigor de la llei s'ha de situar en les disposicions finals, normalment com a darrera disposició. Si l'entrada en vigor no s'estableix expressament, s'entén que s'aplica la *vacatio legis*, és a dir, que la llei entra en vigor al cap de vint dies d'haver estat publicada.

El precepte de l'entrada en vigor ha d'emprar una fórmula fixa: «La data d'entrada en vigor d'aquesta llei és [data]» o, segons l'estructura de l'expressió de la data, «Aquesta llei entra en vigor [data]» o «Aquesta llei és vigent des del [data]». És preferible referir-se a una data concreta, encara que també és habitual expressar la data d'entrada en vigor amb referència a la data de publicació de la llei. El títol d'aquesta disposició ha d'ésser «Entrada en vigor».

Segona. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor al cap de dos mesos d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

La data d'entrada en vigor d'aquesta llei és el 20 de maig de 2013.

Aquesta llei és vigent des del 20 de maig de 2013.

No és recomanable, encara que és habitual, que la llei entri en vigor l'endemà d'haver estat publicada, per tal com una *vacatio legis* tan curta crea indefensió en els ciutadans que han de complir la llei.

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

II.3.1.7. Els annexos

Algunes lleis incorporen un annex o més d'un. La finalitat de l'annex és completar o complementar la regulació de l'objecte de la llei amb llistes o elements que, per llur complexitat o exhaustivitat, no poden constar en l'articulat. Per exemple, en el cas d'una llei que declara un espai natural protegit, l'annex pot incloure un plànol topogràfic i la descripció detallada dels límits precisos de l'espai protegit. Un altre exemple d'annexos són els que acompanyen les lleis de pressupostos.

Annex. Llista actualitzada dels municipis on se celebren festes tradicionals amb bous

Municipis amb correbous	Nucli de població	Festivitat
Aldover	Aldover	Festes del setembre
Alfara de Carles	Alfara de Carles	Sant Jaume
Camarles	Camarles	Festa Major (Sant Jaume)
	el Lligallo del Gànguill	Festa Major dels Lligallos
Deltebre	Deltebre	Festa Major d'agost
	la Cava	Festa Major de Sant Roc
l'Aldea	l'Aldea	Festa Major d'agost
	l'Ermita	Festa de l'Ermita
	l'Estació	Festa Major de l'Estació
	l'Hostal	Festes del Barri de l'Hostal
l'Ampolla	l'Ampolla	Festes de Sant Joan
	l'Ampolla	Festes del Carme
Paüls	Paüls	Festa Major d'agost
Roquetes	Roquetes	Festa Major (juliol)
Tortosa	Campredó	Festa Major (Sant Jaume)
	els Reguers	Festa Major dels Reguers
EMD de Jesús	Jesús	Festa Major (juliol)

Els annexos no poden incloure cap precepte que sigui propi de l'articulat. En general, els annexos no estableixen preceptes (obligacions, prohibicions...); per tant, la redacció no ha d'ésser la pròpia del llenguatge normatiu (amb perífrasis

d'obligació o de possibilitat, per exemple). Tanmateix, alguns annexos, com els que fan referència a figures impositives o els que especifiquen drets, sí que tenen caràcter normatiu. En aquest cas, podem dir que l'annex és llei, fa part de la llei, i, en conseqüència, s'ha de redactar com un text normatiu.

El text articulat ha de contenir, com a mínim, una referència o remissió a l'annex.

Article 27. Sistemes d'eliminació

1. Els sistemes d'eliminació de residus són els que especifica l'annex 1.

Si l'annex és molt extens i té parts clarament diferenciades, es pot dividir en diversos annexos. Els annexos s'han de numerar amb xifres aràbigues i han de portar un títol que n'identifiqui clarament el contingut.

Annex 1. Activitats sotmeses al règim d'autorització ambiental

[...]

Annex 2. Activitats sotmeses al règim de llicència municipal

[...]

En els annexos es poden usar abreviacions. Si cal, per raons de comprensibilitat, la primera vegada que apareix el concepte es pot escriure amb la forma desplegada i l'abreviació entre parèntesis, i en la resta d'ocurrències es pot emprar directament l'abreviació.

Places equivalents a 50 unitats ramaderes (UR)

[...]

Places equivalents a 25 UR.

En els annexos, els nombres s'hi poden escriure amb xifres, sense les limitacions d'ús que s'apliquen en l'articulat. (Vegeu [V.6. Els nombres.](#))

Les enumeracions dels annexos han d'ésser clares i sintètiques. S'ha de fer un ús adequat i funcional dels recursos gràfics i dels signes de puntuació.

Annex. Espècies de fauna piscícola no protegides

– truita comuna (*Salmo trutta*)

– anguila (*Anguilla anguilla*)

II.3.1.8. El sumari

Algunes lleis, especialment les llargues i complexes, com la llei d'acompanyament dels pressupostos, poden dur un sumari que en faciliti la consulta.

II.3.1.9. Les lleis de modificació

II.3.1.9.1. Classes de modificacions

Les modificacions que una llei de modificació pot introduir en la llei modificada poden ésser: modificacions de la redacció, addicions i supressions de preceptes. Les modificacions de la redacció donen una nova redacció al text del precepte. A vegades, les modificacions de la redacció poden consistir en la supressió o l'addició de mots. Les addicions consisteixen a afegir preceptes (lletres, apartats o articles) a la llei modificada. Les supressions de preceptes consisteixen en la derogació de preceptes sencers.

II.3.1.9.1.1. Modificacions de la redacció

Els articles que modifiquen la redacció de preceptes han d'emprar la fórmula següent: «Es modifica [precepte] de [norma], que resta redactat de la manera següent: [...]». Tot seguit s'ha de reproduir entre cometes el text del precepte modificat.

Article 1. Modificació de l'article 9 de la Llei 14/2008

Es modifica l'apartat 3 de l'article 9 de la Llei 14/2008, del 5 de novembre, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, que resta redactat de la manera següent:

«3. El candidat és elegit director de l'Oficina Antifrau pel Ple del Parlament per majoria de tres cinquenes parts. Si no obté la majoria requerida, s'ha de sotmetre a una segona votació, en la mateixa sessió del Ple, en què requereix el vot favorable de la majoria absoluta dels membres de la cambra per a ésser elegit.»

En el cas que la modificació afecti només una frase d'una lletra, d'un apartat o d'un article, per raons de claredat i de seguretat jurídica, convé repetir sencer el precepte modificat.

~ Es modifica la lletra *a* de l'apartat 2 de l'article 5 de la Llei 21/2001, amb l'afegit següent:

«tenint en compte les modificacions que d'aquest concepte ha introduït la Llei de l'Estat 42/1994.»

✓ Es modifica la lletra *a* de l'apartat 2 de l'article 5 de la Llei 21/2001, que resta redactada de la manera següent:

«a) Són famílies nombroses les que defineix la Llei 25/1971, del 19 de juny, de protecció a la família nombrosa, tenint en compte les modificacions que d'aquest concepte ha introduït la Llei de l'Estat 42/1994.»

A vegades es pot fer una modificació que afecti totes les ocurrències d'una expressió al llarg d'una llei.

Segona. Modificació del llibre quart del Codi civil

1. Es modifiquen els articles 412-3 i 412-5 del Codi civil, en què l'expressió «unió estable» se substitueix per l'expressió «parella estable».

2. Es modifiquen els articles 421-11, 422-13, 423-9, 424-1, 424-5, 424-10, 425-12, 431-2, 431-17, 441-2, 442-1, 442-2, 442-3, 442-4, 442-5, 442-6, 442-7, 451-16, 451-17, 451-26, 452-1, 452-2, 452-3, 452-4, 452-5, 452-6 i 463-2 del Codi civil, i també la rúbrica de la secció segona del capítol II del títol IV del llibre quart del Codi civil, en què l'expressió «unió estable de parella» se substitueix per l'expressió «parella estable».

II.3.1.9.1.2. Addicions

Els articles que afegeixen preceptes han d'emprar la fórmula següent: «S'afegeix un [tipus de precepte], el [número del precepte afegit], a [norma], amb el text següent:». Tot seguit s'ha de reproduir entre cometes el text del precepte afegit.

S'afegeix un article, el 10 *bis*, a la Llei 7/1993, amb el text següent:

«Article 10 *bis*. Canvi de titularitat de carreteres entre les administracions catalanes

»1. L'Administració de la Generalitat pot acordar amb altres administracions públiques el canvi de titularitat de les carreteres. Amb aquesta finalitat, l'administració titular de la carretera ha d'incoar l'expedient corresponent, el qual s'ha d'eleva al Govern perquè, si escau, l'aprovi.»

II.3.1.9.1.3. Suppressions de preceptes

Pel que fa a les modificacions que comporten la supressió d'un article, un apartat o un fragment d'un precepte, es recomana d'incloure-les en la part final com a disposició derogatòria.

~ Article 21. Modificació del títol VII de la Llei 15/1997

1. Se suprimeix l'article 143 del capítol I del títol VII de la Llei 15/1997.

✓ Disposició derogatòria

1. Es deroga l'article 143 del capítol I del títol VII de la Llei 15/1997.

La derogació genèrica dels preceptes que s'oposen a la llei de modificació altres que els de la llei o les lleis expressament modificades, si escau, s'ha d'incloure en la part final de la llei com a disposició derogatòria.

Vegeu també [II.3.1.6.2. La derogació](#).

II.3.1.9.2. Ordenació

Per raons de seguretat jurídica, els articles de les lleis de modificació han de seguir l'ordre de numeració dels preceptes de la llei modificada, especialment en el cas de la modificació de lleis extenses, de modificacions de gran envergadura o de la modificació de lleis que regulen matèries de gran transcendència. En aquest sentit, no és aconsellable agrupar i ordenar els preceptes modificats segons la classe de modificació que s'hi fa, perquè això pot comportar, per exemple, que diversos preceptes d'un mateix article apareguin dispersos per diferents capítols de la llei de modificació.

A cada precepte modificat (article o disposició) li ha de correspondre un article en la llei de modificació. Ara bé, si s'afegeixen dos o més preceptes consecutius, és preferible incloure l'addició dels dits preceptes consecutius en un sol article.

Article 64. Addició de les disposicions addicionals quarta, cinquena i sisena a la Llei 1/2007
[...]

Si es fan diverses modificacions d'una mateixa part de la llei (per exemple, d'un mateix article), s'ha de subdividir l'article modificador en apartats, de manera que a cada apartat li correspongui una modificació o un grup homogeni de modificacions.

Si es modifica més d'una llei, s'ha de fer correspondre a cada llei una part de la llei de modificació (per exemple, un capítol per a cada llei modificada). El títol de cadascuna d'aquestes parts ha d'incloure el nom complet de la llei modificada.

II.3.1.9.3. Numeració

En el cas d'addició de preceptes, aquests han de seguir la numeració de la llei modificada si s'afegeixen al final d'una sèrie.

S'afegeix un article, el 5, a la Llei 17/1995, amb el text següent [...]

En canvi, si els preceptes afegits s'intercalen entre dos preceptes consecutius, s'han de numerar mantenint el número del precepte anterior de la llei modificada i incorporant-hi el numeral llatí que correspongui (vegeu l'[annex 8](#)), en cursiva.

S'afegeixen dos articles, el 2 *bis* i el 2 *ter*, a la Llei 17/1995, amb el text següent [...]

Tant si s'afegeixen preceptes (per exemple, un apartat) enmig d'una sèrie com si se'n suprimeixen, la renumeració dels preceptes restants, en principi, no s'ha de fer en la mateixa llei de modificació, sinó quan es faci el text refós corresponent.

~ 1. S'afegeix un apartat, el 3, a l'article 5 de la Llei 17/1995, amb el text següent [...].
2. L'antic apartat 3 de l'article 5 de la Llei 17/1995 passa a ésser l'apartat 4.
✓ S'afegeix un apartat, el 2 *bis*, a l'article 5 de la Llei 17/1995, amb el text següent [...].

Una altra tècnica possible consisteix a reproduir tota la part de la norma que està afectada per la renumeració, com si es tractés d'una sola modificació. Això és especialment útil quan un mateix article és afectat per diverses modificacions, que poden generar confusió sobre la redacció final d'aquest. Aquesta tècnica es pot aplicar sempre que no comporti reproduir una quantitat de text desproporcionada amb relació a les modificacions introduïdes, que a vegades poden ésser mínimes.

Tampoc en aquest cas no és recomanable de renumerar els preceptes.

Es modifica l'article 5 de la Llei 17/1995, que resta redactat de la manera següent:
1. [...]

2. [...]

2 bis. [...]

3. [...]

La renumeració, en canvi, és obligatòria quan s'afegeix una lletra *a* o un apartat 1: en aquest cas no es pot fer servir l'ordinal *bis* perquè la lletra o l'apartat afegits han d'ésser els primers de la sèrie.

II.3.1.9.4. Títol de la llei de modificació

El títol d'una llei de modificació ha d'incloure el títol –o el títol breu, si n'hi ha (vegeu [3.1.5.9.4. Remissions externes: lleis i altres normes](#))– de la llei modificada, però sense la data.

Llei 17/2008, del 23 de desembre, de modificació de la Llei 6/2008, del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

Llei de modificació del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya i de la Llei 15/2008, de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2009

Les lleis de modificació no s'han de dir «de modificació parcial», car totes les lleis de modificació són parcials; altrament, serien lleis de substitució.

~ Llei 27/2010, del 3 d'agost, de modificació parcial de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries

✓ Llei 27/2010, del 3 d'agost, de modificació de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries

El títol de la llei de modificació no ha d'incloure la referència als articles modificats.

~ Llei 27/2010, del 3 d'agost, de modificació dels articles 1 i 3 de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries

✓ Llei 27/2010, del 3 d'agost, de modificació de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries

En els casos en què es modifiquen diverses lleis, per a evitar que el títol de la llei de modificació resulti massa llarg, es pot fer una referència genèrica a llur contingut, introduïda per l'expressió *relativa a*.

Llei 12/2006, de 27 de juliol, de mesures en matèria de medi ambient i de modificació de les lleis 3/1988 i 22/2003, relatives a la protecció dels animals, de la Llei 12/1985, d'espais naturals, de la Llei 9/1995, de l'accés motoritzat al medi natural, i de la Llei 4/2004, relativa al procés d'adequació de les activitats d'incidència ambiental

Atès que hi ha modificacions de lleis introduïdes per lleis no específicament modificadores, sense que el títol de la llei hi faci referència, es fa molt difícil de conèixer amb seguretat el nombre exacte de modificacions que ha sofert una determinada llei. Per aquesta raó i també per motius de concisió, no és aconsellable

expressar en el títol de la llei modificadora el número ordinal corresponent a la modificació en qüestió.

~ Llei de segona modificació de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

✓ Llei de modificació de la Llei 2/2000, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

II.3.1.9.5. Títols dels articles

Els títols dels articles no s'han de referir mai a apartats o lletres, sinó a l'article o la disposició a la qual pertanyen.

~ Article 1. Modificació de l'apartat 2 de l'article 5 de la Llei 17/2008

✓ Article 1. Modificació de l'article 5 de la Llei 17/2008

El títol dels articles que modifiquen la redacció de preceptes ha d'emprar la fórmula següent: «Modificació de [precepte] de [norma]».

Article 2. Modificació de l'article 5 de la Llei 15/2008

El títol dels articles que afegeixen un precepte ha d'emprar la fórmula següent: «Addició de [tipus de precepte] a [norma]».

Article 4. Addició d'un article a la Llei 7/1993

Tanmateix, si s'afegeixen apartats o lletres, el títol ha d'emprar la fórmula següent: «Modificació de [article o disposició] de [norma]».

Article 62. Modificació de la disposició addicional segona de la Llei 17/1985

El títol dels articles que suprimeixen preceptes ha d'emprar la fórmula següent: «Derogació de [preceptes] de [norma]».

Article 3. Derogació de l'article 25 de la Llei 15/1997

Tanmateix, si se suprimeixen preceptes de diverses categories d'una mateixa part de la llei, pot ésser més pràctic recórrer a la fórmula següent: «Modificació de [part de la norma] de [norma]».

Article 3. Modificació del títol III de la Llei 15/1997

1. Es deroguen els apartats 13, 14, 15 i 16 de l'article 64 de la Llei 15/1997.

2. Es deroga l'article 65 de la Llei 15/1997.

Si en un mateix article es fan diverses classes d'alteracions (modificacions de la redacció, addicions, supressions) d'una mateixa llei o d'una mateixa part de la llei, el títol ha d'emprar una de les fórmules següents, segons que correspongui: «Modificació de [norma]» o «Modificació de [part de la norma] de [norma]».

II.3.2. La redacció dels altres textos parlamentaris

En la redacció dels textos parlamentaris altres que les lleis, apliquem, en general, els mateixos principis i criteris de redacció propis del llenguatge normatiu que

s'apliquen en la redacció de les lleis i que s'han exposat en l'apartat [II.3.1. La redacció dels textos normatius](#), amb les particularitats que derivin de la naturalesa i les funcions de cadascun dels textos parlamentaris.

II.3.2.1. L'estructura de les resolucions i les mocions

Les resolucions i les mocions, pel que fa a llur organització i divisió internes, segueixen el model dels articles de les lleis, és a dir, es poden organitzar en apartats numerats i en enumeracions amb lletres. Les resolucions i mocions simples, amb un sol encapçalament, no tenen apartats o paràgrafs numerats, però sí que poden contenir enumeracions de lletres.

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

- a) Demanar la cessió plena i sense condicions prèvies de la totalitat del recinte i dels usos del castell de Montjuïc a la ciutat de Barcelona.
- b) Continuar col·laborant amb l'Ajuntament de Barcelona per tal d'evitar la duplicitat de funcions i actuacions amb l'Institut Català Internacional per la Pau.

En canvi, les resolucions i mocions complexes, amb més d'un encapçalament, s'organitzen en apartats numerats, un per cada encapçalament.

1. El Parlament de Catalunya insta el Govern a impulsar les accions necessàries per a la consecució dels ajuts d'Estat per a pal·liar els efectes econòmics de la tempesta de l'agost del 2009 sobre les explotacions afectades.
2. El Parlament de Catalunya insta el Govern a:
 - a) Concedir crèdits amb condicions favorables als titulars d'explotacions i centrals de fruita dolça.
 - b) Convocar d'una manera extraordinària el Pla de reconversió de la fruita dolça per a les explotacions que necessitin una replantació majoritària.

La fórmula «El Parlament de Catalunya insta el Govern a» és un encapçalament molt freqüent en resolucions i mocions. Si aquesta fórmula va seguida d'una referència al mateix Parlament, és preferible evitar la repetició lèxica, cosa que es pot fer emprant pronoms.

~ El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar a aquest Parlament un informe sobre la gestió dels incendis.

✓ El Parlament de Catalunya insta el Govern a presentar-li un informe sobre la gestió dels incendis.

II.3.2.2. Les resolucions

Les resolucions poden provenir d'una proposta de resolució aprovada pel Ple o per una comissió. També poden provenir d'un dictamen d'una comissió d'investigació o d'estudi aprovat pel Ple.

II.3.2.2.1. El títol de les resolucions

La forma del títol pot variar segons el caràcter de la resolució. La primera part del títol és comuna a tots els tipus de resolucions: *Resolució* [número]/[legislatura] *del Parlament de Catalunya*. La segona part del títol, separada de la primera per una coma, descriu el contingut de la resolució.

En les resolucions d'impuls de l'acció de govern, la part descriptiva s'introdueix amb la preposició *sobre*.

Resolució 742/IX del Parlament de Catalunya, sobre l'orientació política general del Govern

Les resolucions que operen algun canvi en la realitat (aproven, validen, creen), perquè és el mateix Parlament qui les executa, es construeixen amb la preposició *de*. Així mateix, les resolucions que tenen caràcter declaratiu expliciten llur sentit amb expressions com *de rebuig*, *de condemna*, *de suport*, etc.

Resolució 763/VIII del Parlament de Catalunya, d'aprovació del dictamen sobre l'adequació al principi de subsidiarietat de la Proposta de directiva del Parlament Europeu i del Consell relativa a les condicions d'entrada i residència de nacionals de països tercers a efectes d'ocupació estacional

Resolució 356/IX del Parlament de Catalunya, de validació del Decret llei 2/2011, pel qual es modifica el text refós de la Llei de protecció dels animals aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 i s'estableix un règim provisional de captura en viu i possessió d'ocells fringíl·lids per a la cria en captivitat, adreçada a l'activitat tradicional de cant durant el 2011

Resolució 757/VIII del Parlament de Catalunya, de suport al II Congrés Europeu del Voluntariat

En canvi, en el cas de les resolucions per les quals el Parlament elegeix membres d'alguna institució o aprova la incorporació d'experts a una comissió parlamentària, fem l'expressió *per la qual*. També fem aquesta expressió en les resolucions per les quals s'acorda de presentar una proposició de llei al Congrés dels Diputats.

Resolució 228/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'elegeixen tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

Resolució 8/IX del Parlament de Catalunya, per la qual s'incorporen representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió de Polítiques de Joventut

Resolució 607/IX del Parlament de Catalunya, per la qual es designen els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del Fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges

Resolució 362/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, per a reduir els tipus impositius aplicats a determinats béns i serveis

II.3.2.2.2. Resolucions subsegüents a propostes de resolució

II.3.2.2.2.1. Finalitat i origen

Les resolucions que provenen d'una proposta de resolució tenen per finalitat impulsar l'acció política i de govern i es poden adreçar al Govern o als ciutadans. Les poden presentar els grups parlamentaris i els diputats.

II.3.2.2.2.2. Les propostes de resolució

Les propostes de resolució consten, normalment, d'un títol, d'una exposició de motius i de la resolució pròpiament dita. L'exposició de motius explica la situació que motiva la presentació de la proposta de resolució. Els fets o els arguments exposats s'han d'organitzar en paràgrafs seguint un ordre lògic. La redacció ha d'ésser clara i concisa.

La resolució pròpiament dita ha d'ésser breu i concisa. S'ha de limitar a exposar allò que es demana que el Govern faci. Si se li demanen diverses actuacions, aquestes s'han d'exposar en una enumeració. En general, s'aprova només aquesta part final, però també és possible sotmetre a votació l'exposició de motius i, si escau, incorporar-la al text final de la resolució.

II.3.2.2.2.3. La resolució aprovada

Tenint en compte que la majoria de les vegades l'exposició de motius s'elimina del text final de la resolució, s'ha de vetllar perquè aquest text final sigui complet pel que fa al significat, és a dir, s'han d'evitar els sobreentesos o les al·lusions a fets o circumstàncies explicats en l'exposició de motius. S'ha de restituir, doncs, tota la informació que apareixia en l'exposició de motius i que és imprescindible per a entendre el text de la resolució.

De la mateixa manera, el fet que el títol inclogui una determinada informació no és motiu perquè en el text de la resolució es pugui ometre o sobreentendre la dita informació.

Cal tenir en compte que el títol de la proposta de resolució a vegades no és vàlid per a la resolució final, perquè el contingut d'aquesta ha pogut canviar com a conseqüència, per exemple, de l'aprovació d'esmenes. Hem de comprovar, doncs, que el títol de la resolució aprovada sigui adequat al contingut final d'aquesta.

II.3.2.2.2.4. Estructura de la resolució

Les resolucions tenen l'estructura següent: títol, encapçalament, resolució pròpiament dita, data i signatures.

El títol segueix l'estructura següent: «Resolució [núm.]/[legislatura (en nombres romans)] del Parlament de Catalunya, sobre [objecte]». (Vegeu [II.3.2.2.1. El títol de les resolucions.](#))

Resolució 459/VIII del Parlament de Catalunya, sobre el transport sanitari no urgent de persones grans o amb discapacitats físiques

L'encapçalament segueix l'estructura següent:

«[Comissió]

»La [comissió], en la sessió tinguda el [data completa], ha debatut el text de la [proposta de resolució] ([número de tramitació]), presentada per [diputat / grup parlamentari], i les esmenes presentades per [grups parlamentaris] ([número de registre]).

»Finalment, d'acord amb l'article 146 del Reglament, ha adoptat la següent

»Resolució»

COMISSIÓ DE TREBALL, INDÚSTRIA, COMERÇ I TURISME

La Comissió de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, en la sessió tinguda el 29 d'abril de 2009, ha debatut el text de la Proposta de resolució sobre la creació d'un registre d'associacions professionals de treballadors autònoms (tram. 250-01452/08), presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (reg. 44625).

Finalment, d'acord amb l'article 146 del Reglament, ha adoptat la següent

Resolució

La resolució pròpiament dita comença amb la fórmula: «El Parlament de Catalunya [acció]».

El Parlament de Catalunya insta el Govern a [...].

El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a [...].

El Parlament de Catalunya constata [...].

El text de la resolució es pot dividir en lletres i aquestes, si cal, es poden subdividir en apartats introduïts per ordinals escrits amb l'abreviatura.

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

a) Fer les gestions pertinents davant [...].

b) Continuar complint [...].

c) Crear [...], d'acord amb els criteris següents:

1r. [...].

2n. [...].

3r. [...].

d) Impulsar [...].

Si, en la resolució, el Parlament fa més d'una acció (instar, expressar, constatar, etc.), aquestes accions s'han d'estructurar en apartats numerats amb xifres aràbigues, cadascun dels quals amb les enumeracions i subdivisions corresponents.

1. El Parlament de Catalunya dona ple suport a [...].

2. El Parlament de Catalunya insta el Govern a fer les gestions necessàries davant el Govern de l'Estat per a fer possible els objectius següents:

a) La condonació del deute extern.

b) La vinculació de la condonació del deute extern a la inversió en desenvolupament dels països deutors.

II.3.2.2.3. Resolucions que aproven un dictamen

Les resolucions que aproven un dictamen d'una comissió d'investigació solen ésser llargues i amb una estructura complexa. S'estructuren en parts i subparts numerades i titulades. Per a facilitar-ne la consulta, al començament solen portar un sumari.

Resolució 759/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música

Ple del Parlament

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 29 de juliol de 2010, ha conegut el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música, i ha debatut les conclusions presentades per la dita comissió.

Finalment, d'acord amb l'article 58.6, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

Sumari

1. Antecedents
 - 1.1. Creació de la Comissió
 - 1.2. Normativa aplicable
 - 1.3. Composició de la Comissió
2. Pla de treball
 - 2.1. Ordenació dels treballs
 - 2.2. Compareixences acordades
 - 2.3. Documentació demanada
 - 2.4. Col·laboració de l'Oficina Antifrau

3. Sessions tingudes
4. Documentació aportada
5. Conclusions
6. Recomanacions i propostes de millora
7. Annex - Informe elaborat per l'Oficina Antifrau de Catalunya

1. Antecedents

1.1. CREACIÓ DE LA COMISSIÓ

1.1.1. En data del 26 de maig de 2010 va entrar al Registre del Parlament un escrit signat pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (reg. 71830) en què sol·licitaven, d'acord amb el que estableix l'article 58.3 del Reglament, la creació d'una comissió d'investigació sobre les irregularitats detectades en la gestió del Palau de la Música i la possible utilització d'aquesta institució com a font de finançament irregular de la fundació vinculada a Convergència Democràtica de Catalunya.

1.1.2. La Mesa del Parlament, en la sessió de l'1 de juny de 2010, va aprovar la Resolució 719/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau de la Música (tram. 252-00008/08) (BOPC, núm. 729, pàgina 10), amb el text següent:

[...]

II.3.2.2.4. Resolucions que aproven informes de fiscalització

La Comissió de la Sindicatura de Comptes aprova, per mitjà de resolucions, els informes de fiscalització presentats pel síndic. Aquestes resolucions solen tenir una estructura amb un o més punts numerats. El primer punt segueix la fórmula «El Parlament de Catalunya aprova l'Informe de fiscalització [número], referent a [matèria], corresponent a [exercici], presentat per la Sindicatura de Comptes». Els altres punts, si s'escauen, segueixen una fórmula del tipus «El Parlament de Catalunya insta el Govern a [actuació]».

Resolució 317/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'aprova l'Informe de fiscalització 23/2007, referent a residències assistides per a la gent gran, corresponent a l'exercici 2004

COMISSIÓ DE LA SINDICATURA DE COMPTES

La Comissió de la Sindicatura de Comptes, en la sessió tinguda els dies 21 i 23 d'octubre, ha debatut les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris, subsegüents a la presentació de l'Informe de fiscalització 23/2007, referent a residències assistides per a la gent gran, corresponent a l'exercici 2004 (tram. 256-00026/08).

Finalment, d'acord amb l'article 146 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

1. El Parlament de Catalunya aprova l'Informe de fiscalització 23/2007, referent a residències assistides per a la gent gran, corresponent a l'exercici 2004, presentat per la Sindicatura de Comptes.
2. El Parlament de Catalunya insta el Govern a seguir les recomanacions de la Sindicatura de Comptes recollides en l'Informe de fiscalització 23/2007.

II.3.2.2.5. Resolucions subsegüents a un debat general

Les propostes de resolució subsegüents a un debat general sobre l'acció política i de govern han d'ésser congruents amb la matèria que ha estat objecte del debat i no han de significar moció de censura al Govern.

Les diverses resolucions aprovades integren una resolució final única. L'ordre de les resolucions particulars ha de seguir l'ordre establert pel Ple en l'acord de creació de les comissions legislatives i d'establiment de llurs àmbits d'actuació. També és possible seguir l'ordre protocol·lari dels departaments de la Generalitat. La denominació de les diverses parts de la resolució ha de coincidir amb la de les comissions o els departaments, segons que correspongui. Així, per exemple, en la vuitena legislatura l'ordre era aquest:

I. Afers institucionals

- I.1. Desplegament de l'Estatut
- I.2. Relacions institucionals i participació
- I.3. Organització de l'Administració de la Generalitat
- I.4. Funció pública
- I.5. Administració i govern local
- I.6. Acció comunitària i de desenvolupament local

II. Justícia, dret i seguretat ciutadana

- II.1. Justícia
- II.2. Serveis penitenciaris
- II.3. Rehabilitació i justícia juvenil
- II.4. Relacions amb l'Administració de justícia
- II.5. Dret i entitats jurídiques
- II.6. Seguretat pública i trànsit
- II.7. Emergències i seguretat civil

III. Economia, finances i pressupost

- III.1. Política econòmica
- III.2. Pressupost de la Generalitat
- III.3. Finances i control financer del sector públic de la Generalitat
- III.4. Entitats de crèdit

- III.5. Mercat de valors
- III.6. Promoció i defensa de la competència
- III.7. Energia i mines
- III.8. Consum
- IV. Treball, indústria, comerç i turisme
 - IV.1. Polítiques d'ocupació
 - IV.2. Relacions laborals
 - IV.3. Economia cooperativa i social i autoocupació
 - IV.4. Seguretat industrial
 - IV.5. Innovació i desenvolupament empresarials
 - IV.6. Comerç
 - IV.7. Turisme
- V. Agricultura, ramaderia i pesca
 - V.1. Polítiques d'agricultura
 - V.2. Polítiques de ramaderia
 - V.3. Polítiques de pesca
 - V.4. Desenvolupament del món rural
 - V.5. Producció, innovació i indústries agroalimentàries
 - V.6. Alimentació
- VI. Política territorial
 - VI.1. Política i planificació territorials
 - VI.2. Infraestructures i mobilitat
 - VI.3. Urbanisme
- VII. Medi ambient i habitatge
 - VII.1. Polítiques ambientals i de sostenibilitat
 - VII.2. Protecció del medi natural
 - VII.3. Aigua
 - VII.4. Residus
 - VII.5. Energies renovables
 - VII.6. Habitatge
- VIII. Política cultural
 - VIII.1. Promoció i difusió culturals
 - VIII.2. Patrimoni cultural, arxius i museus
 - VIII.3. Indústries culturals

VIII.4. Cooperació cultural

VIII.5. Llengua

VIII.6. Esports

IX. Educació i universitats

IX.1. Polítiques educatives i planificació

IX.2. Ordenació i innovació educatives

IX.3. Formació professional i educació permanent

IX.4. Universitats i recerca

IX.5. Societat de la informació

X. Benestar i immigració

X.1. Política de serveis socials

X.2. Famílies

X.3. Atenció als infants i als adolescents

X.4. Acol·liments i adopcions

X.5. Polítiques d'inclusió social

X.6. Polítiques de la gent gran

X.7. Immigració

XI. Salut

XI.1. Política i planificació sanitàries

XI.2. Serveis sanitaris

XI.3. Equipaments socio-sanitaris

XI.4. Seguretat alimentària

Dins de cadascun dels grups d'aquesta ordenació general, les resolucions particulars s'ordenen segons la classe de resolució a què pertanyen: en primer lloc, les resolucions de caràcter solemne o afirmatiu (*El Parlament de Catalunya declara / manifesta...*); en acabat, les resolucions d'impuls de l'acció política i de govern (*El Parlament de Catalunya insta el Govern a...*). Dins de cada grup, les resolucions s'han d'ordenar de més genèrica a més particular.

II.3.2.2.6. Resolucions d'investidura del president de la Generalitat

La resolució per la qual s'investeix el president de la Generalitat s'aprova en la sessió d'investidura que té lloc a l'inici de la legislatura. La fórmula de la resolució segueix el model següent: «El Parlament de Catalunya investeix [nom del candidat] president / presidenta de la Generalitat i n'aprova el programa de govern.» No és recomanable precedir el nom del candidat del tractament de Molt Honorable perquè com a candidat encara no li correspon.

Resolució 1/IX del Parlament de Catalunya, per la qual Artur Mas i Gavarró és investit president de la Generalitat

Ple del Parlament

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda els dies 22 i 23 de desembre de 2010, d'acord amb l'article 67.2 de l'Estatut d'autonomia, l'article 4 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i els articles 127 i 128 del Reglament, ha debatut el programa de govern presentat pel candidat a la presidència de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró, i, atès que el dit candidat ha obtingut el suport del Parlament per majoria simple en segona votació, de conformitat amb el que estableix l'article 4.4 de la Llei 13/2008, ha adoptat la següent

Resolució

El Parlament de Catalunya investeix Artur Mas i Gavarró president de la Generalitat i n'aprova el programa de govern.

II.3.2.2.7. Resolucions de designació de càrrecs i representants

Les resolucions que designen o elegeixen representants del Parlament o càrrecs institucionals han de seguir el model següent: «El Parlament de Catalunya [elegeix / designa] [nom de la persona elegida o designada] [càrrec]».

Resolució 748/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual s'elegeix una membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 14 de juliol de 2010, a causa del cessament per expiració del termini del mandat com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya de Rafael Jorba i Castellví, d'acord amb els articles 4 i 7 de la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya i la disposició addicional primera de la Llei 22/2005, del 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya, i una vegada finalitzats els tràmits establerts per l'article 157 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya elegeix Carme Figueras i Siñol membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

La selecció del verb (*elegir* o *designar*) es fa tenint en compte el verb emprat per la norma en virtut de la qual es fa l'elecció o designació.

S'ha d'evitar que l'encapçalament inclogui informació pròpia de la part resolutiva, com el període de validesa del nomenament.

~ El Ple del Parlament, en la sessió tinguda l'1 de juny de 2011, atesa la renúncia de Ramon Companys i Sanfeliu com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida, per al període de mandat restant, i d'acord amb els articles 81, 82 i 85 i la disposició transitòria primera de la Llei 1/2003, del 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya nomena Josep Gabarró Rivelles membre del Consell Social de la Universitat de Lleida.

✓ El Ple del Parlament, en la sessió tinguda l'1 de juny de 2011, atesa la renúncia de Ramon Companys i Sanfeliu com a representant del Parlament al Consell Social de la Universitat de Lleida i d'acord amb els articles 81, 82 i 85 i la disposició transitòria primera de la Llei 1/2003, del 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya nomena Josep Gabarró Rivelles membre del Consell Social de la Universitat de Lleida per al període de mandat que resta fins a la renovació del càrrec.

Si es designen més de tres persones, és preferible posar els noms en una llista, seguint l'ordre alfabètic dels cognoms.

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 18 de juliol de 2012, d'acord amb l'article 16 de la Llei 11/2007, de l'11 d'octubre, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i la disposició addicional primera de la Llei 2/2012, del 22 de febrer, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya elegix els membres del Consell Assessor de Continguts i de Programació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals:

Agustí Argelich Gironès

Enric Bastardes i Porcel

Rosa Maria Calafat Vila

Sílvia Cànovas i Garcia

Miquel Àngel Escobar Gutiérrez

Immaculada Juan i Franch

Dolors Llobet i Maria

Manel Manzananas Garcia

Àlex Mañé i Magrí

Ima Mis i Cabeza

Mar Pons Púbul

Josep Rafecas Jané

Èrica Tarifa i Garcia

Lourdes Ventolà Mallart

Jordi Viladrosa i Clua

En els casos en què es reelegeix per al càrrec la mateixa persona que l'ocupava, seguim el model següent: «El Parlament de Catalunya reelegeix [nom] com a [càrrec]».

El Parlament de Catalunya reelegix Núria Aymerich i Rocavert com a membre del Consell Social de la Universitat de Barcelona.

II.3.2.2.8. Resolucions de designació de diputats que han de defensar una proposició de llei

Segueixen el model següent:

«El Parlament de Catalunya designa els diputats [nom 1], del [grup 1]; [nom 2], del [grup 2] [...], perquè defensin davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei [títol de la proposició de llei].»

Resolució 607/IX del Parlament de Catalunya, per la qual es designen els diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del Fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges

[...]

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya designa els diputats Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, perquè defensin davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei del Fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges.

II.3.2.2.9. Resolucions per les quals s'acorda de presentar una proposició de llei al Congrés dels Diputats

Aquestes resolucions contenen el text de la proposició de llei presentada. En el títol de la resolució, cal emprar l'expressió «presentar a la Mesa», i no pas «presentar davant la Mesa». Si la proposició de llei presentada és de modificació d'una llei de l'Estat, no s'ha d'incloure en la referència a la dita llei l'expressió «de l'Estat», per tal com el caràcter estatal de la llei queda clar pel context. Cal també tenir present l'àmbit d'aplicació de la norma proposada en la perspectiva de redacció de tot el text de la proposició de llei.

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 4 de febrer de 2015, ha debatut el dictamen de la Comissió de Cultura i Llengua sobre la Proposta per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de l'impost sobre el valor afegit sobre el sector de la cultura.

Finalment, d'acord amb l'article 154.1, 2 i 3 i els articles concordants del Reglament del Parlament, l'article 87.2 de la Constitució espanyola i l'article 61.b de l'Estatut d'autonomia, amb el suport de la majoria absoluta del Ple, el Parlament ha acordat de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei següent:

PROPOSICIÓ DE LLEI DE MODIFICACIÓ DE LA LLEI 37/1992, DEL 28 DE DESEMBRE, DE L'IMPOST SOBRE EL VALOR AFEGIT, AMB RELACIÓ AL SECTOR DE LA CULTURA

PREÀMBUL

L'impost sobre el valor afegit (IVA), regulat per la Llei 37/1992, del 28 de desembre, va ésser reformat l'any 2012 per mitjà del Reial decret llei 20/2012, del 13 de juliol, reforma que va comportar que el tipus aplicat al sector de la cultura passés d'un 8% a un 21%, amb un increment del 162%. De resultes d'aquesta modificació, l'Estat espanyol aplica en aquest àmbit el tipus impositiu més alt dels disset països de la zona euro, en la majoria dels quals l'IVA cultural se situa vora el 7%, dins la mateixa franja en què es trobava a l'Estat espanyol abans d'aquesta pujada de conseqüències dramàtiques.

[...]

ARTICLE 1. MODIFICACIÓ DE L'ARTICLE 91.1 DE LA LLEI 37/1992 (OPERACIONS SUBJECTES AL TIPUS DEL 10% DE L'IMPOST SOBRE EL VALOR AFEGIT)

Se suprimeix el número 6è del punt 2 de l'article 91.1 de la Llei 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit.

[...]

II.3.2.2.10. Resolucions de creació de comissions, subcomissions i grups de treball

El Ple pot crear comissions legislatives, d'estudi, d'investigació i de seguiment. La resolució que crea una comissió n'estableix el nom, que ha d'ésser descriptiu i concís, i també és recomanable que n'estableixi la sigla. El text de la resolució ha d'indicar la finalitat de la comissió, llevat que la dita finalitat quedi plenament reflectida en el nom de la comissió. Aquests mateixos criteris s'apliquen a la creació de subcomissions i grups de treball.

La resolució de creació d'una comissió d'estudi pot determinar la incorporació d'especialistes en la matèria objecte d'estudi.

Les resolucions que creen comissions han de seguir el model següent:

«El Parlament de Catalunya crea [comissió]».

El Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 19 de gener de 2012, un cop considerada la Proposta de resolució de creació d'una comissió específica per a la infància (tram. 252-00005/09), d'acord amb l'article 54 del Reglament, ha adoptat la següent

Resolució

El Parlament de Catalunya crea la Comissió de la Infància (CDI), amb l'objecte, la composició i la vigència següents:

a) L'objectiu de la Comissió és aconseguir que la perspectiva d'infància es tingui en compte en qualsevol actuació del Parlament per a afavorir l'aplicació efectiva de la Convenció sobre els drets de l'infant

b) La Comissió ha d'ésser integrada per un membre de cada grup parlamentari i pot acordar que hi assisteixin tècnics, especialistes i membres d'entitats dedicades a l'àmbit de la Comissió.

c) El període de vigència de la Comissió és el corresponent a la novena legislatura.

Les comissions poden crear subcomissions. Les resolucions que creen subcomissions han de seguir el model següent: «Es crea la [subcomissió]».

Resolució 89/VIII del Parlament de Catalunya, per la qual es crea la Subcomissió de la Infància

COMISSIÓ DE BENESTAR I IMMIGRACIÓ

La Comissió de Benestar i Immigració, en sessió tinguda el 19 de novembre de 2007, ha debatut la Proposta de resolució per la qual es crea la Subcomissió especialitzada d'Infància (tram. 251-00003/08), presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Finalment, d'acord amb l'article 146 del Reglament, ha adoptat la següent

Resolució

Es crea la Subcomissió de la Infància.

Així mateix, les comissions poden crear grups de treball. Les resolucions que creen grups de treball n'han d'establir els objectius, el calendari i la composició, en parts clarament diferenciades.

Resolució 402/VII del Parlament de Catalunya, per la qual es crea el Grup de Treball sobre el Seguiment d'Iniciatives Comunitàries

COMISSIÓ SOBRE LA UNIÓ EUROPEA

La Comissió sobre la Unió Europea, en sessió tinguda el 17 de maig de 2006, ha debatut la Proposta de resolució per la qual es crea un grup de treball sobre seguiment d'iniciatives comunitàries (tram. 251-00004/07), proposada per tots els grups parlamentaris.

Finalment, d'acord amb l'article 47 del Reglament, ha adoptat la següent

Resolució

Es crea el Grup de Treball sobre el Seguiment d'Iniciatives Comunitàries, amb els objectius, el calendari i la composició següents:

1. Objectius

- a) Conèixer i estudiar la normativa europea i altres iniciatives comunitàries que es tramiten a la Unió Europea.
- b) Treballar conjuntament amb els eurodiputats catalans presents al Parlament Europeu per a coordinar els debats.

2. Calendari d'activitats

Per a dur a terme els objectius proposats, el Grup de Treball ha d'establir un calendari de trobades periòdiques amb els eurodiputats catalans i de trobades amb els membres catalans de la Comissió Mixta per la Unió Europea del Congrés dels Diputats.

Les sessions s'han de dur a terme, amb convocatòria prèvia, des de l'1 de juny fins al final de la legislatura.

3. Composició

Francesc Xavier Boya i Alòs, president de la Comissió sobre la Unió Europea
Josefina Cambra i Giné, vicepresidenta de la Comissió sobre la Unió Europea
Carles Pellicer i Punyed, Grup Parlamentari de Convergència i Unió
Josep Casajuana i Pladellors, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi
Pilar Dellunde i Clavé, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya
Manel Ibarz i Casadevall, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya
Dolors Camats i Luis, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa

Així mateix, la Mesa pot acordar de constituir intergrups parlamentaris.

En la denominació de les comissions i subcomissions parlamentàries, en general, per a introduir la matèria o l'objecte de treball s'empren les preposicions *de* o *sobre*.

- ~ Comissió pels Drets de les Dones
- ~ Comissió per als Drets de les Dones
- ✓ Comissió sobre els Drets de les Dones
- ✓ Comissió de Defensa dels Drets de les Dones
- ✓ Comissió de Seguiment del Compliment dels Drets de les Dones

II.3.2.2.11. Resolucions d'incorporació d'experts a les comissions

El Ple pot aprovar propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris per a incorporar a una comissió representants d'entitats vinculades a l'àmbit d'actuació de la comissió.

Els títols d'aquestes resolucions no s'han de construir amb *sobre* sinó amb *per la qual*.

Resolució 8/IX del Parlament de Catalunya, per la qual s'incorporen a la Comissió de Polítiques de Joventut representants d'entitats i grups vinculats a l'àmbit d'actuació de la Comissió

El text de la resolució ha de començar amb la fórmula «S'autoritza la [nom de la comissió] a incorporar [persones que s'hi incorporen]».

S'autoritza la Comissió de Polítiques de Joventut a incorporar representants d'entitats i grups vinculats al seu àmbit d'actuació, en qualitat d'especialistes, perquè assisteixin a les reunions de la Comissió amb veu però sense vot.

II.3.2.2.12. Resolucions declaratives, commemoratives o d'homenatge

El Ple i les comissions poden aprovar resolucions declaratives, commemoratives o d'homenatge. Aquestes resolucions segueixen el model de les declaracions

institucionals (vegeu [II.3.2.4. Les declaracions institucionals](#)). Atès llur caràcter declaratiu, el llenguatge emprat pot vehicular una certa càrrega emocional.

Resolució 206/VIII del Parlament de Catalunya, de condemna de les manifestacions racistes i xenòfobes

[...]

RESOLUCIÓ

El Parlament de Catalunya condemna totes les manifestacions de racisme i xenofòbia, les quals, a més d'atemptar contra la intrínseca dignitat de l'ésser humà, sols condueixen a l'odi i a l'enfrontament entre les persones.

II.3.2.2.13. Resolucions de la presidència del Parlament

La presidència del Parlament aprova diversos tipus de resolucions: de declaració del cap de l'oposició, de comunicació que el síndic de greuges passa a exercir el càrrec en funcions, de renúncies a la condició de senador, de nomenament i cessament de personal eventual, etc.

Aquestes resolucions segueixen els criteris generals aplicats a les resolucions. La fórmula pròpia d'aquestes resolucions és: «En ús de les atribucions que em confereix la normativa vigent, RESOLC:», amb les variacions adequades a cada resolució concreta.

Resolució de la presidència del Parlament per la qual es declara el diputat Oriol Junqueras i Vies cap de l'oposició

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

D'acord amb el que estableix la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, que en la disposició transitòria segona regula la figura del cap de l'oposició mentre el Reglament del Parlament no en determini la condició, l'estatut i les atribucions, el càrrec de cap de l'oposició correspon al diputat que exerceix la presidència del grup parlamentari de l'oposició amb més escons.

En ús de les atribucions que em confereix la normativa vigent, i d'acord amb la dita disposició,

RESOLC:

Declarar el diputat Oriol Junqueras i Vies cap de l'oposició.

Palau del Parlament, 9 de gener de 2013

La presidenta del Parlament

Núria de Gispert i Català

II.3.2.3. Les mocions

Les mocions provenen d'una interpel·lació i són aprovades pel Ple. Les mocions han d'ésser congruents amb la interpel·lació substanciada i no poden ésser de censura al Govern.

El cos de la moció té la mateixa estructura que les resolucions subsegüents a una proposta de resolució.

Moció 53/VIII del Parlament de Catalunya, sobre la política econòmica i laboral per a crear ocupació

[...]

Moció

El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

a) Intensificar i prioritzar les mesures que afronten la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, dotant-lo dels recursos suficients que li permetin augmentar la intermediació entre els treballadors desocupats i les empreses.

b) Reforçar els mecanismes d'informació als treballadors desocupats respecte a l'oferta formativa disponible perquè puguin reforçar llurs capacitats professionals.

També hi pot haver mocions declaratives. En aquests casos, el títol s'introdueix amb la preposició *de*.

Moció 104/IX del Parlament de Catalunya, de suport al sistema català de salut

II.3.2.4. Les declaracions institucionals

El Parlament pot fer declaracions adreçades als ciutadans amb relació a qualsevol qüestió que sigui d'interès de la Generalitat i dels ciutadans. Sovint les declaracions responen a fets puntuals que causen una commoció general, com ara un acte cruent o la mort d'una persona conspícua, o bé a la commemoració d'un esdeveniment o d'un personatge històric.

Les declaracions institucionals són acordades unànimement pel president del Parlament i la Junta de Portaveus i són llegides en el Ple.

Les declaracions institucionals han de seguir tots els criteris propis dels textos parlamentaris, però, atès llur caràcter declaratiu, admeten un to més emotiu i una certa flexibilitat en l'aplicació del criteri de neutralitat.

La declaració institucional no és un text articulat, per la qual cosa és recomanable l'ús de connectors que assegurin la cohesió textual.

Una declaració institucional consta d'un títol i del cos de la declaració. El títol ha d'ésser concís i breu, ha d'identificar clarament l'objecte de la declaració i no ha de contenir expressions valoratives (vegeu el [Manual de titulacions](#)).

Els títols de les declaracions segueixen els models següents, segons que correspongui:

Declaració del Parlament de Catalunya de [suport a / condemna de / reconeixement de] [objecte]

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de [esdeveniment temporal]

Declaració del Parlament de Catalunya sobre [objecte]

Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la líder democràtica birmana Aung San Suu Kyi

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa

Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'Espai Europeu d'Educació Superior

El cos de la declaració té dues parts: una part explicativa i una altra de pròpiament declarativa. En la part explicativa s'exposen els fets rellevants relacionats amb l'objecte de la declaració. Aquests fets s'han d'exposar d'una manera ordenada, evitant les repeticions de continguts.

El passat 14 de maig a les 9 del matí, Aung San Suu Kyi, guanyadora del premi Nobel de la pau i del Premi Internacional Catalunya el 2008, va ésser conduïda a la presó d'Insein sota l'acusació d'haver infringit les condicions de l'arrest domiciliari. El dilluns 18 de maig es va iniciar un judici ràpid contra ella a la mateixa presó.

El greu desenvolupament dels esdeveniments fa que el Parlament de Catalunya consideri que el règim militar està utilitzant l'incident com una oportunitat per a ampliar l'arrest il·legal contra Aung San Suu Kyi, que havia de finir el 24 de maig.

Al principi del 2009, el Grup de Treball de Nacions Unides sobre la Detenció Arbitrària va considerar que l'arrest domiciliari d'Aung San Suu Kyi és il·legal segons les lleis internacionals i les mateixes lleis birmanes. Per tant, els fets obeeixen clarament a un intent deliberat d'imputar-li nous càrrecs.

La part declarativa pot constar d'un o diversos paràgrafs introduïts amb la fórmula: «El Parlament de Catalunya [declara / considera / reclama a / sol·licita a / etc.]».

Per tot això, el Parlament de Catalunya reclama a la Junta Militar Birmana que alliberi immediatament la líder democràtica electa Aung San Suu Kyi i reclama al general Than Shwe que dugui a terme totes les reformes democràtiques necessàries a les quals s'ha compromès davant de la comunitat internacional.

Finalment, el Parlament de Catalunya considera que la detenció és del tot il·legal i sol·licita al secretari general de Nacions Unides, Ban Ki Moon, que faci urgentment les gestions necessàries davant del Govern de Birmània per a salvar la vida d'Aung San Suu Kyi.

II.3.2.5. Les recomanacions

Les recomanacions són textos que aprova la Comissió de Peticions per mitjà dels quals es recomana a un òrgan administratiu o polític que accomplixi una determinada actuació, com ara la modificació d'un text normatiu. Aquesta

recomanació és fruit de l'examen d'una petició presentada a la Comissió per un ciutadà.

La recomanació consta d'un títol, una exposició de motius i la recomanació pròpiament dita.

El títol segueix l'estructura següent: Recomanació [número] de la Comissió de Peticions, sobre [objecte de la recomanació].

Recomanació 6/VIII de la Comissió de Peticions, sobre l'adequació de la regulació de les parelles de fet a la normativa europea

L'exposició de motius fa referència als antecedents i als fets que justifiquen l'adopció de la recomanació.

Comissió de Peticions

La Comissió de Peticions va aprovar el 8 d'abril de 2008 la Recomanació 1/VIII, per la qual es demanava als grups parlamentaris i al Govern d'iniciar una modificació de la Llei 10/1998, del 15 de juliol, d'unions estables de parella, a fi de crear un registre administratiu en què es poguessin inscriure les dites unions.

El 9 de desembre de 2008, la Comissió de Peticions va aprovar la Recomanació 3/VIII, per la qual es demanava al Ministeri de Treball i Immigració la modificació de l'article 2.b del Reial decret 240/2007, del 16 de febrer, sobre entrada, lliure circulació i residència a Espanya de ciutadans dels estats membres de la Unió Europea i d'altres estats part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, per tal de precisar que el requisit de no simultaneïtat de dos o més registres d'unions estables de parella es pot complir mitjançant l'existència d'un sistema de coordinació dels registres autonòmics i locals que permeti al Ministeri conèixer-ne el contingut i contrastar, per aquesta via, el compliment del dit requisit.

Atès que la Comissió de Peticions continua examinant peticions sobre la manca de coordinació dels registres de parelles de fet, d'acord amb l'article 60.5 del Reglament, ha adoptat la següent [...]

La recomanació pròpiament dita comença amb la fórmula següent: «La Comissió de Peticions recomana a [òrgan] [acció recomanada]...»

Recomanació

La Comissió de Peticions recomana al Ministeri de Treball i Immigració la modificació de l'article 2.b del Reial decret 240/2007, del 16 de febrer, sobre entrada, lliure circulació i residència a Espanya de ciutadans dels estats membres de la Unió Europea i d'altres estats part en l'Acord sobre l'Espai Econòmic Europeu, per tal de precisar que el requisit de no simultaneïtat de dos o més registres d'unions estables de parella es pot complir mitjançant l'existència d'un sistema de coordinació dels registres autonòmics i locals que permeti al Ministeri conèixer-ne el contingut i contrastar, per aquesta via, el compliment del dit requisit, i així donar ple compliment al que determina la Directiva 2004/38/CE, del Parlament Europeu i del Consell, del 29 d'abril de 2004 [...]